

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Soluția legislativă cuprinsă în art.60 din Legea nr.303/2004, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, încalcă art.125 alin.(2) din Constituție. Elementele esențiale ale carierei judecătorilor, inclusiv transferul, trebuie să fie reglementate prin lege organică, iar nu prin regulamente emise de Consiliul Superior al Magistraturii

(Curtea Constituțională, Decizia nr.454 din 24 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.60 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ale art.60 alin.(1) și (3) din Legea nr.303/2004, în redactarea ulterioară Legii nr.242/2018, precum și ale art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în redactarea anterioară Legii nr.234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii)

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.60 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor și ale art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Ancuța Blănariu în Dosarul nr.3014/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.271D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 18 iunie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriază, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art.57 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 24 iunie

2020, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 19 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr.3014/1/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.60 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor și ale art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Ancuța Blănariu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate

împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care a fost respinsă contestația sa împotriva hotărârii Secției de judecători a Consiliului Superior al Magistraturii de respingere a cererii de transfer a autoarei excepției de neconstituționalitate, judecător la Judecătoria Bacău.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că atât condițiile transferului, cât și criteriile în funcție de care se soluționează cererile de transfer atunci când sunt mai multe solicitări pentru același post vacant trebuie prevăzute expres în legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii sau în legea referitoare la statutul judecătorilor și procurorilor. Se subliniază caracterul lacunar al normelor referitoare la transferul judecătorilor, din moment ce reguli substanțiale și esențiale în materia transferului nu sunt stabilite prin lege. Chiar dacă în discuție este o omisiune legislativă, nu se poate ignora viciul de neconstituționalitate existent, deoarece tocmai această omisiune este cea care generează încălcarea Constituției. Astfel, pentru a respecta art.125 alin.(2) din Constituție, aspectele esențiale referitoare la transferul judecătorilor, precum criteriile de transfer, trebuie reglementate prin lege organică, iar regulile specifice procedurii de transfer trebuie să fie explicate și detaliate prin acte de rang inferior. Prin neadoptarea unor norme de către Parlament, acest domeniu a fost uzurpat de Consiliul Superior al Magistraturii, cu încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat. Se arată că acesta nu are competența legală de elabora un regulament cu privire la transferul judecătorilor și procurorilor. Invocarea art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004 ca temei de drept pentru adoptarea unui asemenea regulament nu este pertinentă, acesta neconferind Consiliului Superior al Magistraturii competența de a adopta

un regulament cu un asemenea obiect de reglementare.

5. Se mai arată că dispozițiile legale criticate nu respectă cerințele de calitate ale legii, întrucât judecătorii, raportându-se la prevederile lacunare ale legii, nu sunt în măsură să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să aibă reprezentarea precisă a derulării și a rezultatului procedurii de transfer. Textele criticate nu prevăd criteriile de transfer și condițiile care trebuie îndeplinite pentru admiterea unei cereri de transfer, mai ales în situația în care sunt formulate mai multe cereri pentru același post vacant. Întrucât se lasă la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii stabilirea, prin acte cu forță juridică infralegală, a unor elemente esențiale ale raportului de muncă al magistratului și, implicit, ale statutului acestuia, legea imprimă un caracter relativ, nepermis procedurii și cazurilor de transfer al magistraților. Astfel de norme, de natură infralegală, determină în privința magistraților o stare de incertitudine juridică. Se mai subliniază că practica autorității care dispune transferul judecătorilor este total imprevizibilă, aplicându-se în mod arbitrar și prioritar când un criteriu, când altul, în funcție de elemente necunoscute, fiind practic imposibil să se analizeze acele criterii în mod cumulativ pentru toți solicitanții. Se arată că nu există criterii precise și o ordine prestabilită de aplicare a acestora sau o pondere a lor, aspect care dă naștere la arbitrar. Astfel, se susține că au fost admise cereri de transfer, chiar dacă vechimea în funcție a judecătorilor respectivi era de 1 lună sau 3 luni, în schimb au fost respinse alte cereri de transfer, în condițiile în care vechimea judecătorului era de peste 15 ani; altele au avut preponderență motive care țineau de situația familială, domiciliul solicitanților, motive personale deosebite sau gradul de încărcare a instanței la care s-a solicitat transferul.

6. În susținerea motivelor de neconstituționalitate anterior expuse, se invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la calitatea legii și la reglementarea prin lege a aspectelor esențiale ce caracterizează raporturile de muncă și se apreciază că soluția legislativă care nu precizează condițiile transferului judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în raport cu art.1 alin.(5) din Constituție. În acest sens, se invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la cerințele de calitate ale legilor. Se arată că, în accepțiunea Deciziei Curții Constituționale nr.588 din 21 septembrie 2017, lipsa unui text legal expres cu privire la condițiile încetării detașării determină încălcarea art.1 alin.(5) din Constituție, subliniindu-se că elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al magistraților trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act juridic cu forță inferioară acestuia și că aceste norme trebuie să respecte anumite exigențe de stabilitate, previzibilitate și claritate.

8. Se precizează, în schimb, că textele legale criticate nu încalcă art.1 alin.(4) și art.125 alin.(2) din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art.60 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, și ale art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2004, care, la data invocării excepției de neconstituționalitate, aveau următorul cuprins:

- Art.60 din Legea nr.303/2004: „Transferul judecătorilor și procurorilor de la o instanță la altă instanță sau de la un parchet la alt parchet ori la o instituție publică se aprobă, la cererea celor în cauză, de Consiliul Superior al Magistraturii”;

- Art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004: „Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor: [...]”

i) aprobă transferul judecătorilor și procurorilor”.

13. Curtea reține că art.60 din Legea nr.303/2004 a fost modificat prin art.1 pct.102 din Legea nr.242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.868 din 15

octombrie 2018. Totodată, art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004 a fost modificat prin art.I pct.32 din Legea nr.234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.850 din 8 octombrie 2018, soluția legislativă a acestuia fiind reglementată la art.40 lit.j) din Legea nr.317/2004. Ulterior modificărilor operate, art.60 din Legea nr.303/2004 și art.40 lit.j) din Legea nr.317/2004 au dobândit următorul conținut normativ:

- Art.60 din Legea nr.303/2004: „(1) *Transferul judecătorilor și procurorilor de la o instanță la altă instanță sau de la un parchet la alt parchet ori la o instituție publică se aprobă, la cererea celor în cauză, de Secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, cu avizul consultativ al președintelui instanței sau al procurorului șef al parchetului corespunzător.*

(2) *Transferul nu se poate face la instanțe sau parchete de nivel superior celor la care judecătorul sau procurorul are dreptul să funcționeze, potrivit legii.*

(3) *Normele de reglementare a procedurii transferului se stabilesc prin regulamente elaborate de secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii.”;*

- Art.40 lit.j) din Legea nr.317/2004: „(1) *Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor: [...]*

j) aprobă transferul judecătorilor;”.

14. Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr.766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „*în vigoare*”, din cuprinsul dispozițiilor art.29 alin.(1) și ale art.31 alin.(1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea este competentă să analizeze prevederile criticate în redactarea anterioară modificării realizate, întrucât acestea continuă să producă efecte juridice în cauza dedusă judecății.

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art.1 alin.(4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și alin.(5) privind calitatea legilor, precum și ale art.125 alin.(2) cu referire la transferul judecătorilor.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art.60 din Legea nr.303/2004, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018, transferul judecătorilor și procurorilor de la o instanță la altă instanță sau de la un parchet la alt parchet ori la o instituție publică se aprobă, la cererea celor în cauză, de Consiliul Superior al Magistraturii. Curtea observă că, în cauză, este criticată numai teza referitoare la judecători, având în vedere calitatea de judecător a autoarei excepției de neconstituționalitate, astfel încât se va pronunța numai în limitele sesizării sale.

17. Statutul judecătorilor este consacrat la nivel constituțional în art.125 - *Statutul judecătorilor*, care face parte din titlul III – *Autoritățile publice*, cap. VI – *Autoritatea judecătorească*. Potrivit art.125 din Constituție, judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili; propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, iar funcția de judecător este incompatibilă cu

orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

18. La nivel infraconstituțional, statutul judecătorilor este reglementat prin Legea nr.303/2004, iar textul de lege criticat prevede transferul judecătorilor și face parte din titlul II – *Carierea judecătorilor și procurorilor*, cap.VI – *Delegarea, detașarea și transferul* din această lege. Totodată, Legea nr.317/2004 reglementează atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în privința carierei judecătorilor, iar una dintre aceste atribuții este cea de aprobare a transferului acestora.

19. Art.60 din Legea nr.303/2004 nu conține nicio prevedere cu privire la condițiile în care se realizează transferul judecătorilor. În schimb, art.3 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.193/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.329 din 12 aprilie 2006, a stabilit că „*La soluționarea cererilor de transfer ale judecătorilor și procurorilor la alte instanțe sau parchete vor fi avute în vedere următoarele criterii:*

- *volumul de activitate al instanței sau parchetului de la care se solicită transferul și la care se solicită transferul, numărul posturilor vacante și al posturilor temporar vacante la instanțele ori parchetele implicate și dificultățile de ocupare a acestora;*

- *vechimea efectivă în funcția de judecător sau procuror;*

- *vechimea la instanța sau parchetul de la care se solicită transferul;*

- *vechimea în gradul aferent instanței, respectiv parchetului la care se solicită transferul;*

- *specializarea judecătorului/procurorului, specializările complementare, vechimea în cadrul secției/completului corespunzător specializării, precum și disponibilitatea de a activa în alte secții/complete decât cele corespunzătoare specializării ale instanței/parchetului la care solicită transferul, în raport cu cerințele acesteia;*

- *domiciliul solicitantului;*

- *locul de muncă al soțului sau soției;*

- *distanța dintre domiciliul și sediul instanței sau parchetului la care funcționează judecătorul ori procurorul și posibilitățile reale de navetă, inclusiv timpul afectat acesteia;*

- *starea de sănătate și situația familială”.*

20. Transferul constă în schimbarea locului de muncă și reprezintă o modificare a raportului de muncă al judecătorului, care se face la cererea acestuia. Curtea reține că modul de reglementare a transferului este o garanție a asigurării inamovibilității judecătorilor. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că *principiul inamovibilității este acea stare de drept care, în garantarea independenței judecătorilor, îi apără de riscul de a fi demisi, destituiți sau retrogradați din funcție fără temei legitim ori mutați la alte instanțe, prin delegare, detașare sau chiar prin promovare, fără consimțământul lor* [Decizia nr.375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.591 din 8 iulie 2005]. *Principiul inamovibilității îl apără pe judecător cu privire la posibilitatea de a fi transferat, mutat, înlocuit, retrogradat sau destituit din funcție în mod aleatoriu/șicanator/după bunul plac al reprezentanților autorităților executive, legiuitoare sau judiciare* [Decizia nr.45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.199 din 5 martie 2018, par.235].

21. Curtea a constatat în jurisprudența sa, în mod constant, că statutul juridic al

unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.315 din 25 aprilie 2016, paragraful 19, sau Decizia nr.244 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.469 din 23 iunie 2016, paragraful 20).

22. Prin urmare, Curtea constată că transferul judecătorilor vizează modificarea raportului de muncă al judecătorului și reprezintă un element esențial al statutului juridic al acestei categorii de personal.

23. Referitor la posibilitatea de a reglementa, prin acte normative cu caracter inferior legii, aspecte esențiale ce țin de statutul unor categorii de personal, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, cu privire la statutul polițistului sau al judecătorilor și al procurorilor.

24. Cu privire la statutul polițistului, Curtea a reținut că, având în vedere că polițistul este funcționar public civil, cu statut special, și că acesta este investit cu exercițiul autorității publice, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr.53/2003 - Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, raportul său de serviciu ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează raporturile de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.667 din 11

septembrie 2014, paragraful 17, Decizia nr.637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, sau Decizia nr.172 din 24 martie 2016, precitată, paragraful 17).

25. Cu privire la statutul judecătorilor și procurorilor, Curtea a constatat că acesta este consacrat la nivel constituțional în art.125 - *Statutul judecătorilor* și art.132 - *Statutul procurorilor*, elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al acestora trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act cu forță juridică inferioară acesteia. *Astfel, atât condițiile detașării, cât și condițiile încetării acesteia trebuie prevăzute expres în statutul judecătorilor și procurorilor, și anume în Legea nr.303/2004* [Decizia nr.588 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.835 din 20 octombrie 2017, par.23].

26. Mai mult, raportat la cauza de față, Curtea reține un element specific al acesteia, și anume că însuși art.125 alin.(2) din Constituție stabilește că „*Propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice*”. Astfel, textul constituțional reglementează *expressis verbis* că transferarea judecătorilor se realizează de către Consiliul Superior al Magistraturii, indicând, așadar, atât autoritatea competentă să transfere judecătorii, cât și natura legii prin care se realizează transferarea judecătorilor, respectiv în condițiile legii organice a Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce înseamnă că această lege este cea care reglementează procedura prin care se realizează transferul. Prin urmare, legiuitorul ar fi trebuit să reglementeze, pe de o parte, instituția transferului în

Legea nr.303/2004, cu indicarea criteriilor care trebuie să fie îndeplinite, și, pe de altă parte, procedura realizării acestuia în Legea nr.317/2004.

27. *Având în vedere cele expuse, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art.60 din Legea nr.303/2004, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, încalcă art.125 alin.(2) din Constituție.*

28. Totodată, prin Decizia nr.474 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.590 din 3 august 2016, par.28, Curtea a statuat că art.73 alin.(3) lit.I) din Constituție cuprinde toată sfera de relații sociale privitoare la justiție, respectiv organizare, funcționare, statut. Curtea a arătat că, prin textul constituțional menționat, legiuitorul constituent derivat nu s-a îndepărtat de la unitatea de procedură și reglementare care trebuie să caracterizeze relațiile sociale care privesc justiția, eventuala dificultate de interpretare în sensul anterior arătat rezultând din faptul că la data adoptării Legii de revizuire a Constituției României nr.429/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.758 din 29 octombrie 2003, nu existau mai multe legi care să reglementeze relații sociale referitoare la justiție pe componentele menționate, ci doar pe una singură, organizarea, care cuprindea atât organizarea propriu-zisă, cât și statutul. Prin urmare, rezultă că sfera art.73 alin.(3) lit.I) din Constituție acoperă și statutul judecătorilor și procurorilor, aspect confirmat și prin art.125 alin.(2) din Constituție, care stabilește că elementele esențiale ale carierei judecătorilor, inclusiv transferul, se reglementează prin lege organică. În același sens, prin Decizia nr.121 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.487 din 9 iunie 2020, par.17 și 28, Curtea a reținut că elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea,

suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al magistraților trebuie reglementate prin lege organică, potrivit art.73 alin.(3) lit.I) din Constituție.

29. *Având în vedere cele expuse, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art.60 din Legea nr.303/2004, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, încalcă art.73 alin.(3) lit.I) din Constituție.*

30. Curtea reține că jurisprudența sa este constantă în sensul că revine legiuitorului competența să reglementeze aspectele esențiale ale raportului de muncă în privința acelor categorii de personal a căror statut se stabilește, potrivit Constituției, prin lege organică. În acest sens, Curtea reține, pe lângă deciziile antereferate, și Decizia nr.317 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.605 din 23 iulie 2019, Decizia nr.90 din 21 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.343 din 6 mai 2019, Decizia nr.71 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.352 din 7 mai 2019, Decizia nr.307 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.579 din 9 iulie 2018, Decizia nr.306 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.516 din 22 iunie 2018, Decizia nr.109 din 8 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.437 din 23 mai 2018, Decizia nr.840 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.120 din 7 februarie 2018, Decizia nr.818 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.311 din 10 aprilie 2018, Decizia nr.258 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.574 din 18 iulie 2017, Decizia nr.225 din 4 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.468 din 22 iunie 2017, Decizia nr.244 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr.469 din 23 iunie 2016, sau Decizia nr.803 din 24 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.34 din 18 ianuarie 2016.

31. Curtea reține că art.60 din Legea nr.303/2004 se limitează la reglementarea expresă numai a autorității competente să dispună transferul judecătorului la cererea sa, fără a stabili criteriile și procedura de transfer al acestuia. Lăsând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii stabilirea, prin acte cu forță juridică infralegală, a unor elemente esențiale ale raportului de muncă al judecătorului și, implicit, ale statutului acestuia, legea relativizează, în mod nepermis, condițiile în care se dispune transferul. Aceste norme, pe lângă faptul că încalcă în mod vădit art.125 alin.(2) din Constituție, sunt contrare și exigențelor de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar prin faptul că permit emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, în această materie determină o stare de incertitudine juridică.

32. Or, referitor la lipsa de previzibilitate a textului de lege criticat, Curtea, în jurisprudența sa referitoare la art.1 alin.(5) din Constituție, a statuat că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care

pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.584 din 17 august 2010, Decizia Curții Constituționale nr.743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.579 din 16 august 2011, Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr.447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.674 din 1 noiembrie 2013). De asemenea, Curtea a statuat că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul. Norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform, să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.79 din 30 ianuarie 2015).

33. *Așadar, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art.60 din Legea nr.303/2004, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, generează o stare de impredictibilitate și, astfel, încalcă art.1 alin.(5) din Constituție, deoarece, de la caz la caz, în mod arbitrar, se poate decide într-un mod subiectiv cu privire la cariera judecătorilor.*

34. Pe fondul lacunei legislative evidențiate mai sus, Curtea reține că art.60 din Legea nr.303/2004 contravine normelor de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr.260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, actele normative date în executarea legilor se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă și, ca atare, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, *fără ca prin acestea să poată fi completată legea*, astfel cum s-a procedat prin Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.193/2006, *ceea ce determină și încălcarea prevederilor constituționale ale art.1 alin.(4) privind separația și echilibrul puterilor în stat, art.61 alin.(1) privind rolul Parlamentului și art.133 alin.(1) privind rolul Consiliului Superior al Magistraturii.*

35. În consecință, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art.60 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, încalcă art.1 alin.(4) și (5), art.61 alin.(1), art.73 alin.(3) lit.l), art.125 alin.(2) și art.133 alin.(1) din Constituție.

36. Totodată, Curtea reține că modificările operate cu privire la art.60 din Legea nr.303/2004 prin Legea nr.242/2018 satisfac în mod parțial exigențele constituționale anterior menționate, întrucât acest act normativ, circumstanțiat la situația judecătorilor, stabilește că (i) transferul se dispune de Secția de judecători ai Consiliului Superior al Magistraturii, și nu de Consiliu, modificare, de altfel, minoră, pentru că, în realitate, Regulamentul Consiliului Superior al Magistraturii, adoptat în anul 2006, stabilea același lucru, respectiv că transferul se dispune de Secția de judecători pentru judecători și de Secția procurori pentru procurori; (ii) este nevoie de avizul consultativ al președintelui instanței corespunzătoare și (iii) transferul nu se poate face la instanțe de nivel superior celor la care judecătorul are dreptul să funcționeze. În acest context, Consiliul

Superior al Magistraturii a adoptat un nou Regulament privind transferul judecătorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.1347/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.769 din 23 septembrie 2019, care, în esență, a menținut un *statut quo* normativ similar în privința transferului judecătorilor și procurorilor cu cel existent anterior.

37. Prin urmare, art.60 din Legea nr.303/2004 în redactarea ulterioară Legii nr.242/2018, deși marchează o evoluție normativă corectă cu referire la alin.(2), suferă de aceleași probleme de constituționalitate precum art.60 din Legea nr.303/2004, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018.

38. În aceste condiții, deși, în temeiul Deciziei nr.766 din 15 iunie 2011, a fost analizat art.60 din Legea nr.303/2004, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018, decizia antereferită nu se opune, ci chiar impune ca, în temeiul art.142 alin.(1) din Constituție, instanța constituțională să se pronunțe și să elimine din fondul activ al legislației noile dispoziții legale rezultate în urma modificării și completării textului constatat ca fiind neconstituțional în măsura în care acestea mențin soluția legislativă neconstituțională [a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr.1615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.99 din 8 februarie 2012]. În aceste condiții, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art.60 alin.(1), care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, precum și art.60 alin.(3) - în ansamblul său - din Legea nr.303/2004, în redactarea ulterioară Legii nr.242/2018, încalcă art.1 alin.(4) și (5), art.61 alin.(1), art.73 alin.(3) lit.l), art.125 alin.(2) și art.133 alin.(1) din Constituție.

39. În fine, cu privire la dispozițiile art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004, în redactarea anterioară Legii nr.234/2018, Curtea constată că, prin natura sa,

Constituția implică, pe de o parte, o dimensiune constitutivă, care vizează stabilirea/instituirea puterilor statului și a autorităților publice fundamentale, și, pe de altă parte, o dimensiune atributivă, care vizează conferirea și definirea atribuțiilor/ competențelor autorităților publice antereferte [a se vedea Decizia nr.358 din 30 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.473 din 7 iunie 2018, par.66]. Textul criticat cuprinde o normă atributivă de competență consacrată chiar la nivel constituțional, astfel încât nu se poate trage decât concluzia că art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004, în redactarea anterioară Legii nr.234/2018, este în concordanță cu art.125 alin.(2) din Constituție.

40. Ca efect al prezentei decizii, în conformitate cu prevederile art.147 alin.(1) din Constituție, „Dispozițiile din legile [...] în vigoare, [...] constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”. Așadar, Curtea constată că dispozițiile art.147 alin.(1) din Constituție obligă legiuitorul să pună de acord prevederile neconstituționale ale art.60 alin.(1) din Legea nr.303/2004, în redactarea ulterioară Legii nr.242/2018, cu dispozițiile Constituției în 45 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei decizii [a se vedea, în acest sens, Decizia nr.392 din 2 iulie 2014, par.24, și Decizia nr.121 din 10 martie 2020, par.33]. Totodată, în temeiul art.147 alin.(4) din Constituție, dispozițiile art.60 din Legea nr.303/2004, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018, urmează a fi înlăturate de la aplicare în cauzele aflate în curs de

judecată la momentul publicării prezentei decizii, precum și în cauzele supuse revizuirii, în condițiile art.509 alin.(1) pct.11 din Codul de procedură civilă [a se vedea și Decizia nr.766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.549 din 3 august 2011, sau Decizia nr.866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 1 februarie 2016, par.19-23].

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ancuța Blanariu în Dosarul nr.3014/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că soluția legislativă cuprinsă în art.60 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, în redactarea anterioară Legii nr.242/2018, și în art.60 alin.(1) din Legea nr.303/2004, în redactarea ulterioară Legii nr.242/2018, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, precum și art.60 alin.(3) din Legea nr.303/2004, în redactarea ulterioară Legii nr.242/2018, sunt neconstituționale.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art.40 lit.i) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în redactarea anterioară Legii nr.234/2018, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și se

publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 iunie 2020.

2. Beneficiul intrării în avocatură sau notariat fără examen, după eliberarea din funcție, pentru foștii judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție cărora le-a expirat mandatul sau care au fost eliberați din funcție din motive neimputabile, nu instituie discriminări față de ceilalți foști magistrați care nu se bucură de această posibilitate

(Curtea Constituțională, Decizia nr.241 din 3 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor)

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Constantin Sima în Dosarul nr.6721/2/2017 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.506D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10 martie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chirazi și în prezența autorului excepției de neconstituționalitate, asistat de domnul avocat Dan Lupașcu, având împuternicire avocațială depusă la dosar, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art.57 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 29 aprilie 2020, termen preschimbat pentru data de 6 mai 2020, când Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 3 iunie 2020, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,
având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 20 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr.6721/2/2017, **Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Constantin Sima, în cadrul soluționării unei acțiuni de contencios administrativ având ca obiect anularea a două decizii emise de Ministerul Justiției și obligarea acestuia la numirea autorului în funcția de notar public fără examen, potrivit art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece îngăduiesc posibilitatea procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a intra în notariat, fără examen, deși, potrivit prevederilor constituționale, Ministerul Public este componentă a autorității judecătorești. În acest sens, se arată că prin deciziile sale,

Curtea Constituțională a statuat că procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au, ca și judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, statut constituțional de magistrat. În aceste condiții, autorul excepției consideră că este inadmisibilă atitudinea Ministerului Justiției, care refuză să-i acorde statutul de notar public, deși, potrivit dispozițiilor de lege criticate, acordă aceasta posibilitate judecătorilor.

5. Mai mult, se susține că, potrivit dispozițiilor art.1 din Legea nr.303/2004, magistratura este activitatea judiciară desfășurată de judecători în scopul îndeplinirii justiției și de procurori în scopul apărării intereselor generale ale societății. Potrivit legii, activitatea judiciară desfășurată de judecători în scopul îndeplinirii justiției este echivalentă cu activitatea desfășurată de procurori în scopul apărării intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a libertăților cetățenilor. Se invocă, în acest sens, Decizia nr.866 din 28 noiembrie 2006, prin care Curtea Constituțională a constatat că „statutul juridic constituțional al procurorilor este identic cu cel al judecătorilor în ceea ce privește incompatibilitățile stabilite în aceiași termeni în art.125 alin.(3) și, respectiv, art.132 alin.(2), conform cărora funcția de procuror, ca și aceea de judecător, este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior”. Curtea a reținut că legiuitorul a stabilit norme identice sau similare privind incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile funcțiilor de procuror și de judecător, admiterea în magistratură și formarea profesională a judecătorilor și procurorilor, numirea judecătorilor și procurorilor, accesul procurorilor la funcția de judecător și al judecătorilor la funcția de procuror, drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor, răspunderea juridică a acestora.

6. Având în vedere acestea, precum și dispozițiile art.16 din Constituție și ținând cont de faptul că, la momentul înscrierii la concursul de admitere în magistratură, toți candidații au fost considerați egali sub aspectul profesiei și al vechimii necesare, este inechitabilă și inadmisibilă acordarea unui asemenea tratament privilegiat la un moment ulterior unei anumite categorii de magistrați. Se invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.176 din 26 martie 2014. Mai mult, se arată că, potrivit art.61 din Legea nr.303/2004, la cererea motivată, judecătorii pot fi numiți în funcția de procuror, iar procurorii, în funcția de judecător. Prin urmare, este recunoscută egalitatea în drepturi a judecătorilor și a procurorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de vreme ce calitatea acestora poate fi convertibilă.

7. Autorul excepției susține că, potrivit art.1 alin.(5) din Constituție, legea exprimă voința generală numai cu respectarea normei constituționale. În acest sens, există numeroase instrumente internaționale, cum sunt Declarația Universală a Drepturilor Omului, pactele și tratatele la care România este parte, precum și art.14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării. Consideră că printre criteriile de discriminare se află și cea privind stabilirea unor diferențe de ordin juridic între judecători și procurori, care alcătuiesc împreună corpul magistraților. Diferența de tratament astfel determinată constituie o discriminare, fiind lipsită de justificarea obiectivă și rezonabilă, fără a avea un scop legitim și fără a fi proporțională cu obiectivul propus. În final, se invocă doctrina în materia principiului proporționalității și al nediscriminării, precum și jurisprudența Curții Constituționale.

8. Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și

fiscal apreciază că punctul său de vedere este obligatoriu conform dispozițiilor art.29 alin.(4) din Legea nr.47/1992, doar în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, iar în situațiile în care o parte este titularul excepției, instanța are doar facultatea de a prezenta o opinie.

9. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției din ședința publică, notele scrise depuse la dosar de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „*Judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție cărora le-a expirat*

mandatul pentru care au fost numiți ori, după caz, sunt eliberați din motive neimputabile își păstrează gradul dobândit în ierarhie și pot ocupa o funcție de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și pot reveni pe funcția de magistrat deținută anterior sau pe o altă funcție de judecător ori procuror sau pot opta pentru intrarea în avocatură sau notariat, fără examen.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art.1 alin.(5), potrivit căruia „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, ale art.11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art.16 privind egalitatea în drepturi, ale art.20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art.53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art.131 privind rolul Ministerului Public, ale art.132 privind statutul procurorilor, ale art.133 alin.(2) lit.a) privind rolul și structura Consiliului Superior al Magistraturii și ale art.134 alin.(1) privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, precum și celor ale art.14 privind nediscriminarea din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr.303/2004 a abrogat vechea reglementare prevăzută de art.12 alin.(1) din Legea Curții Supreme de Justiție nr.56/1993, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.56 din 8 februarie 1999, potrivit căreia „*Președintele, vicepreședintele, președinții de secții și ceilalți judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, făcută la recomandarea ministrului justiției, pe o perioadă de 6 ani*”. Noua reglementare – Legea nr.303/2004, în

forma avută ca urmare a republicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005 – nu a mai prevăzut existența unui mandat pentru judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție, art.52 alin.(1) stabilind că *„Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii, dintre persoanele care au îndeplinit funcția de judecător în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel, au obținut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar, s-au remarcat în activitatea profesională și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 12 ani.”*

15. Prin Decizia nr.866 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.5 din 4 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.52 alin.(1) din Legea nr.303/2004, în partea care condiționează promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție de îndeplinirea funcției de judecător în ultimii 2 ani, sunt neconstituționale. Curtea a reținut, în esență, că, aplicând principiile constituționale, legiuitorul a stabilit prin Legea nr.303/2004 norme identice sau similare privind incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile funcțiilor de procuror și de judecător, admiterea în magistratură și formarea profesională a judecătorilor și a procurorilor, numirea judecătorilor și a procurorilor, accesul procurorilor la funcția de judecător și al judecătorilor la funcția de procuror, drepturile și îndatoririle judecătorilor și ale procurorilor, răspunderea juridică a acestora. Prin urmare, dispozițiile art.52 alin.(1) din Legea nr. 303/2004 nu țin seama de statutul de magistrat al procurorilor și încalcă principiul egalității în drepturi prevăzut de art.16 alin.(1) din Constituție,

prin tratamentul discriminator ce le este impus acestora la promovarea în funcția de judecător la Înalta Curtea de Casație și Justiție.

16. Ulterior publicării acestei decizii în Monitorul Oficial al României, textul art.52 din Legea nr.303/2004 a fost modificat de mai multe ori, alin.(3) al acestuia având, în prezent, următorul conținut: *„Pot participa la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție judecătorii care au îndeplinit efectiv cel puțin 3 ani funcția de judecător la curtea de apel, au obținut calificativul «foarte bine» la ultimele 3 evaluări, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și au o vechime de cel puțin 18 ani în funcțiile prevăzute la art.44 alin.(1). Dispozițiile art.44 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.”*

17. Ținând cont de evoluția cadrului legislativ referitor la condițiile de numire a judecătorilor instanței supreme, Curtea constată că intrarea în vigoare a Legii nr.303/2004 - care a abrogat instituirea mandatului judecătorilor instanței supreme (mandat de 6 ani prevăzut în Legea nr.56/1993) - a impus reglementarea unor dispoziții tranzitorii. Astfel, potrivit art.102 alin.(1) din Legea nr.303/2004, *„Judecătorii în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție își continuă activitatea până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți.”* Totodată, art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 - criticat în prezenta cauză - reglementează situația judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție cărora le-a expirat mandatul pentru care au fost numiți ori, după caz, care sunt eliberați din motive neimputabile, situație în care își păstrează gradul dobândit în ierarhie și pot ocupa o funcție de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și pot reveni pe funcția de magistrat deținută anterior sau pe o altă funcție de judecător ori procuror sau pot opta pentru intrarea în avocatură sau notariat, fără examen.

18. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții de lege încalcă atât statutul constituțional al procurorilor, cât și principiul egalității în drepturi, deoarece procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au, ca și judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, statut constituțional de magistrat. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că dispoziția de lege criticată instituie un beneficiu - intrarea în avocatură sau notariat fără examen – acordat foștilor judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție cărora le-a expirat mandatul pentru care au fost numiți sau care au fost eliberați din funcție din motive neimputabile. În mod corelativ, au fost introduse reglementări similare în legile care reglementează statutele profesiilor de avocat și de notar. Astfel, potrivit prevederilor art.17 alin.(5) din Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.440 din 24 mai 2018, „Dispozițiile art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător, precum și judecătorilor de la instanțele internaționale”, iar, potrivit art.33 alin.(1) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.237 din 19 martie 2018, „Pot dobândi, la cerere, fără examen, calitatea de notar public și judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Cererea de numire se adresează ministrului justiției, în termen de cel mult un an de la data expirării mandatului sau eliberării din funcție, din motive neimputabile.”

19. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art.131 privind rolul Ministerului Public, art.132 privind statutul procurorilor, art.133 alin.(2) lit.a) privind structura Consiliului Superior al Magistraturii și art.134 alin.(1) privind atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de numire în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, Curtea reține că aceasta nu poate fi primită. Astfel, așa cum a reținut Curtea Constituțională, de principiu, prin Decizia nr.866 din 28 noiembrie 2006, precitată, judecătorii și procurorii se află în aceeași situație juridică prin statutul lor constituțional similar. În temeiul normelor constituționale referitoare la statutul judecătorilor și al procurorilor, Legea nr.303/2004 a stabilit norme identice sau similare privind incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile funcțiilor de procuror și de judecător, admiterea în magistratură și formarea profesională a judecătorilor și a procurorilor, numirea judecătorilor și a procurorilor, accesul procurorilor la funcția de judecător și al judecătorilor la funcția de procuror, drepturile și îndatoririle judecătorilor și ale procurorilor, răspunderea juridică a acestora.

20. Spre deosebire de critica de neconstituționalitate analizată în decizia sus-menționată, prin care Curtea a constatat existența unei discriminări între judecători și procurori referitoare la cariera acestora (promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție), în prezenta cauză, autorul excepției susține existența unei discriminări între foștii judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție și foștii procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, sub aspectul beneficiului intrării în avocatură sau notariat fără examen, după eliberarea din funcție, deci între persoane care nu mai dețin calitatea de magistrat.

21. Or, Curtea constată că reglementarea acestui beneficiu a fost generată de modificarea statutului judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție (prin abrogarea normelor referitoare la mandatul de 6 ani), modificare ce a necesitat reglementarea unor dispoziții tranzitorii referitoare la judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție cărora le-a expirat mandatul sau care au fost eliberați din funcție din motive neimputabile. Curtea reține că persoanele aflate în ipoteza textului de lege criticat, care beneficiază de intrarea în avocatură sau notariat, fără examen, nu mai dețin funcția de judecător. Prin urmare, Curtea constată că nu mai sunt aplicabile dispozițiile constituționale referitoare la statutul judecătorilor și al procurorilor, în componenta ce vizează cariera acestora, dispoziții pe care s-a fundamentat critica autorului excepției.

22. Referitor la încălcarea dispozițiilor art.16 din Constituție, precum și ale art.14 din Convenție, prin prisma art.11 și art.20 din Constituție, autorul susține că trebuie să existe egalitate în drepturi a judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție și a procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de vreme ce calitatea acestora poate fi convertibilă. Cu privire la această susținere, Curtea reține că, referitor la principiul egalității în drepturi, în jurisprudența sa a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un

criteriu obiectiv și rațional (a se vedea în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr.366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.44 din 2 septembrie 2014). Curtea a reținut că sintagma „fără privilegii și fără discriminări” din cuprinsul art.16 alin.(1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite (a se vedea Decizia nr.755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.101 din 9 februarie 2015). Astfel, nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea acestuia; discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului. În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau favoare nejustificat/nejustificată acordat/acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

23. Aplicând aceste considerente de principiu la conținutul normativ al dispozițiilor criticate, Curtea reține că acestea nu reglementează un drept al judecătorilor și al procurorilor, care să vizeze statutul constituțional similar al acestora, ci instituie un beneficiu pentru foștii judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție cărora le-a expirat mandatul sau care au fost eliberați din funcție din motive neimputabile. În reglementarea unui astfel de beneficiu, legiuitorul este liber să prevadă căror

categorii de persoane i se aplică, fără ca prin aceasta să se considere că instituie discriminări între beneficiarii normei și cei care nu beneficiază de aceasta.

24. Pentru aceleași considerente, Curtea nu poate reține nici încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, invocate de autorul excepției doar pentru a susține încălcarea celorlalte dispoziții constituționale pretins a fi încălcate.

25. În final, Curtea observă că dispozițiile art.53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al

art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

Decide:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Sima în Dosarul nr.6721/2/2017 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.102 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iunie 2020.

3. Cerere de continuare a activității la o altă instanță judecătorească, după data încetării mandatului în funcția de președinte al unei instanțe. Acest drept nu poate fi exercitat discreționar, interesele bunei funcționări a sistemului judiciar, precum și cele referitoare la echitate limitează sfera opțiunilor judecătorului

(Curtea de Apel Suceava, Secția de contencios administrativ și fiscal, Sentința nr. 58 din 30 iunie 2020)

Asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin cererea depusă la data de 4 martie 2020 pe rolul Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, reclamantul AB a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, anularea Hotărârii nr. 2049 din 16.12.2019 a Secției pentru Judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii; obligarea pârâtului să emită o hotărâre prin care să dispună admiterea cererii sale de continuare a activității la Curtea de Apel Suceava,

începând cu data încetării mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, 15.07.2020 și transferul de la Judecătoria Gura Humorului la Curtea de Apel Suceava.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat prin Hotărârea nr. 850 din 04.07.2017 a Secției pentru Judecătoria a fost numit în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, pentru o perioadă de trei ani, începând cu data de 15.07.2017, iar începând cu data de 15 noiembrie 2018, prin Hotărârea nr. 975 din 11 octombrie 2018 a Secției pentru a

Judecători, a promovat pe loc în gradul profesional de curte de apel.

Prin cererea înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii, sub nr. 24160/2019, a solicitat ca, la încetarea mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, 15.07.2020, să i se aprobe continuarea activității pe o funcție de execuție la Curtea de Apel Suceava.

Prin Hotărârea nr. 2049 din 16 decembrie 2019 a Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritate, i-a fost respinsă cererea anterior menționată.

În cadrul ședinței Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii din 13 februarie 2020, cu majoritate, a fost respinsă plângerea prealabilă pe care a formulat-o împotriva Hotărârii nr. 2049 din 16 decembrie 2019 a Secției pentru Judecători.

Prin modalitatea de soluționare a cererii nr. 24160/2019, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii și-a exercitat dreptul de apreciere cu încălcarea competențelor prevăzute de lege și cu încălcarea drepturilor reclamantului, fiind incidente dispozițiile art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004 privind "excesul de putere", pentru următoarele considerente:

Cererea de continuare a activității pe o funcție de execuție la Curtea de Apel Suceava, după expirarea mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului a fost întemeiată pe dispozițiilor art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data numirii în funcția de conducere.

În aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Codul civil, în ședința din data de 11 decembrie 2018, Comisia nr. 2 - Resurse umane și organizare, a stabilit că legea nouă, respectiv art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 242/2018, nu poate afecta

mandatul funcției de conducere a cărei exercitare a început sub imperiul reglementării anterioare.

Prin urmare, cererea nr. 24160/2019, trebuia analizată prin raportare la dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data numirii în funcția de conducere, potrivit cărora la încetarea mandatului funcției de conducere, judecătorii sau procurorii pot ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori revin la instanțele sau parchetele pe care le-au condus sau de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii.

Din interpretarea textului legal precitat, se poate observa că art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, forma nemodificată de Legea nr. 242/2018, conferă persoanei care îndeplinește condițiile stabilite de lege, dreptul de a ocupa o funcție de execuție la o instanță unde poate funcționa, textul legal neconferindu-i o vocație în acest sens, nefiind permisă o analizare a cererii de continuare a activității prin prisma criteriului oportunității.

În motivarea respingerii plângerii prelabile formulate împotriva Hotărârii nr. 2049/16.12.2019 a Secției pentru Judecători, se arată că la ședința din data de 11.12.2018 a Comisiei nr. 2 - Resurse umane și organizare, referitoare la mandatul funcției de conducere a cărei exercitare a început sub imperiul reglementării anterioare, Secția pentru judecători a apreciat că, dacă judecătorul cu funcție de conducere optează să-și continue activitatea la o altă instanță decât cea de la care provine, cererea se analizează în condițiile art. 51 din Legea nr. 303/2004, ținând seama de posturile vacante, necesitățile de personal ale instanțelor implicate, precum și de celelalte criterii expres prevăzute de regulamentul de transfer.

Apreciază că cele stabilite în ședința din data de 11.12.2018 a Comisiei nr. 2 -Resurse umane și organizare, cu privire la analizarea cererii de continuare a activității după încetarea mandatului în funcția de conducere prin raportare la criteriile expres prevăzute în regulamentul de transfer sunt vădit nelegale, adaugă la lege și golesc de conținut dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, transformând un drept într-o vocație, lucru nepermis.

Secția pentru Judecători, la soluționarea cererii reclamantului de continuare a activității pe o funcție de execuție la Curtea de Apel Suceava, după încetarea mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, trebuia să analizeze doar dacă îndeplinesc condițiile legale de a funcționa la Curtea de Apel Suceava, respectiv dacă dețin gradul profesional de curte de apel, fără să facă o analiză prin prisma criteriilor de oportunitate prevăzute în regulamentul de transfer.

Cererea de continuare a activității pe o funcție de execuție, după încetarea mandatului în funcția de conducere, nu este o cerere de transfer de la o instanță la alta.

Distinct de cele arătate, în legătură cu cele stabilite de Comisia nr. 2 - Resurse umane în cadrul ședinței din data de 11.12.2018, a arătat că, ulterior acestei ședințe, la data de 19.12.2018, aceeași Secție pentru Judecători a admis cererea unei colege de la Judecătoria Făgăraș de a funcționa la Curtea de Apel Brașov, în condițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, forma în vigoare la începerea mandatului, fără a se face o analiză a cererii prin raportarea la criteriile expres prevăzute de regulamentul de transfer (Hotărârea nr. 1503/19.12.2018 a Secției pentru Judecători).

Prin urmare, în mod pertinent, și-a pus întrebarea de ce în cazul altor cereri similare cu cererea sa, Secția pentru

Judecători nu a mai ținut cont de cele stabilite de Comisia nr. 2 - resurse umane și organizare.

În ipoteza în care s-ar admite că dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data numirii în funcția de conducere, permit o analiză asupra oportunității prin raportare la criteriile expres prevăzute de regulamentul de transfer, așa cum a statuat Comisia nr. 2 - Resurse Umane și Organizare în cadrul ședinței din 11.12.2018, a arătat că motivele invocate în considerentele hotărârii contestate, cu privire la lipsa de oportunitate, pledează, dimpotrivă, pentru o admitere, de principiu, a cererii de continuare a activității pe o funcție de execuție la Curtea de Apel Suceava, și nu pentru respingerea acesteia.

Astfel, motivarea că toate cele 5 posturi de judecător prevăzute pe schemă la Judecătoria Gura Humorului sunt ocupate iar admiterea cererii sale ar avea consecințe negative asupra actului de justiție, prin suprasolicitarea judecătorilor, apare ca ilară în condițiile în care, în raza Curții de Apel Suceava, există judecătorii care au funcționat cu un singur judecător sau doi judecători, de exemplu Judecătoria Săveni, Judecătoria Vatra Dornei, cu atât mai mult cu cât ocuparea celor cinci posturi de judecător nu semnifică faptul că Judecătoria Gura Humorului are un deficit de personal.

De asemenea, motivarea în sensul că încărcătura cauzelor, atât pe judecător, cât și pe schemă, la nivelul Curții de Apel Suceava este sub media națională, este nerelevantă întrucât Curtea de Apel Suceava și Judecătoria Gura Humorului sunt două instanțe cu jurisdicții diferite, acest criteriu putându-se aplica în cazul comparării activității a două instanțe aflate pe același palier de jurisdicție.

În ceea ce privește criteriul potrivit căruia nu a activat până în prezent la

nivelul gradului de jurisdicție al Curții de Apel, a arătat că acest criteriu nu a fost avut în vedere anterior de către Secția pentru Judecători atunci când a soluționat cereri de aceeași natură (Hotărârea Secției pentru Judecători nr. 1503 din 19.12.2018).

Pentru motivele arătate a solicitat să se dispună anularea Hotărârii nr. 2049 din 16.12.2019 a Secției pentru Judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii și să oblige pârâtul să emită o hotărâre prin care să dispună admiterea cererii reclamantului de continuare a activității la Curtea de Apel Suceava, începând cu data încetării mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, 15.07.2020, și transferul de la Judecătoria Gura Humorului la Curtea de Apel Suceava.

În drept, cererea se întemeiază pe dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, forma în vigoare la data începerii mandatului și Legea nr. 554/2004.

Prin **întâmpinarea** depusă la data de 6 aprilie 2020, pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii București a arătat în combaterea cererii reclamantului următoarele:

Prin cererea înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 24160/2019, AB, judecător cu grad profesional de curte de apel, președinte al Judecătoriei Gura Humorului, a solicitat ca la încetarea mandatului în funcția de conducere pe care o exercită în prezent, respectiv de la data de 15.07.2020, să își continue activitatea pe o funcție de execuție la Curtea de Apel Suceava. În susținerea cererii, reclamantul a invocat prevederile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare la data numirii sale în funcția de conducere. Cererea a fost respinsă prin Hotărârea nr. 2049/16.12.2019 a Secției pentru judecători. Pentru adoptarea soluției Secția pentru judecători a avut în

vedere că AB, judecător la Judecătoria Fălticeni, a fost numit în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, pentru o perioadă de 3 ani, începând cu data de 15.07.2017, iar prin aceeași hotărâre, a fost transferat la Judecătoria Gura Humorului de la data numirii în funcția de președinte al acestei instanțe.

S-a mai reținut că în ședința din data de 11.12.2018 a Comisiei nr. 2 - Resurse umane și organizare, s-a decis că art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 242/2018, pe care l-a inserat, nu poate afecta mandatul funcției de conducere a cărui exercitare a început sub imperiul reglementării anterioare.

S-a mai avut în vedere că în mod constant, Secția pentru judecători a apreciat că, dacă judecătorul cu funcție de conducere optează să își continue activitatea la o altă instanță decât cea de la care provine, cererea se analizează în condițiile art. 51 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând seama de posturile vacante, necesitățile de personal ale instanțelor implicate, precum și de celelalte criterii expres prevăzute de regulamentul de transfer.

Potrivit evidențelor direcției de resort, la Judecătoria Gura Humorului, instanța de la care provine judecătorul AB, erau ocupate cele 5 posturi de judecător prevăzute în schemă. La această instanță, în anul 2018, încărcătura cauzelor/judecător a fost de 948, față de media națională de 1128, iar încărcătura cauzelor/schemă a fost de 910, față de media națională de 866. La Curtea de Apel Suceava, instanța la care s-a solicitat continuarea activității, dintre cele 47 de posturi de judecător prevăzute în schemă, erau ocupate 43 de posturi. La această instanță erau temporar vacante 2 posturi, dintre care pentru 1 post s-a aprobat

ocuparea în condițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În anul 2018, încărcătura cauzelor/judecători a fost de 536, față de media națională de 587, iar încărcătura cauzelor/schemă a fost de 504, față de media națională de 525.

În aceste condiții Secția pentru judecători a avut în vedere, pe de o parte, că vacantarea unui post la Judecătoria Gura Humorului, care echivalează cu 20% din schema instanței, ar conduce la desființarea completurilor în care magistratul a fost repartizat și la repartizarea cauzelor celorlalte completuri de judecată, ce judecă în materia respectivă, operațiune cu consecințe negative asupra actului de justiție prin suprasolicitarea judecătorilor, care vor primi un număr mai mare de dosare, dar și prin acordarea unor termene mai lungi, afectându-se celeritatea soluționării cauzelor și, în mod direct, justițiabilii, iar pe de altă parte, faptul că la Curtea de Apel Suceava încărcătura cauzelor, atât pe judecător, cât și pe schemă, s-a situat sub media națională.

Față de acest argumente, Secția pentru judecători a apreciat că nu se justifică vacantarea unui post de judecător la Judecătoria Gura Humorului, instanță ce se confruntă cu un evident deficit de personal, corelativ cu ocuparea unui post la Curtea de Apel Suceava, cu atât mai mult cu cât, din analiza dosarului profesional, rezultă că reclamantul nu a activat până în prezent la nivelul acestui grad de jurisdicție.

Plângerea prealabilă formulată împotriva Hotărârii nr. 2049/16.12.2019 a Secției pentru judecători a fost respinsă în ședința din data de 13.02.2020 a Secției pentru judecători, răspunsul fiind comunicat reclamantului.

În drept a invocat și inserat dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările

ulterioare, în forma în vigoare anterior modificărilor aduse prin Legea nr. 242/2018.

Consideră că hotărârea atacată este legală și temeinică, fiind corect interpretate dispozițiile legale citate, în raport de care a fost respinsă cererea reclamantului de continuare a activității la Curtea de Apel Suceava începând cu data de 15.07.2020, dată la care expiră mandatul în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului.

Cu titlul prealabil a arătat faptul că nu fost încălcată soluția Comisiei nr. 2 - Resurse umane și organizare din ședința din data de 13.12.2018, întrucât așa cum rezultă și din considerentele hotărârii, cererea reclamantului a fost analizată prin raportare la dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 în forma nemodificată de Legea nr. 242/2018, cu precizarea că nici în forma anterioară acestei modificări, dispoziția legală nu conferea un drept *ab initio*, cum greșit susține reclamantul, ci doar o vocație.

În acest context, a apreciat că sunt nefondate susținerile reclamantului privind conferirea prin lege a unui drept de a-și continua activitatea la orice instanță unde are dreptul să funcționeze potrivit legii, la încetarea mandatului în funcția de conducere, având în vedere sintagma folosită de textul de lege respectiv „judecătorii sau procurorii pot ocupa”. Altfel spus, cererea de continuare a activității la altă instanță decât cea de la care provine judecătorul al cărui mandat al funcției de conducere a încetat nu poate să depindă în mod exclusiv de manifestarea de voință a acestuia, fără observarea situației posturilor la instanțele implicate, în speță Judecătoria Gura Humorului, instanța unde a exercitat reclamantul mandatul funcției de conducere, respectiv Curtea de Apel Suceava, instanță unde a solicitat continuarea activității.

În aceste condiții în mod corect a interpretat Secția pentru judecători

situația posturilor în sensul că vacantarea unui post la Judecătoria Gura Humorului, care echivalează cu 20% din schema instanței, ar atrage consecințe negative asupra actului de justiție prin suprasolicitarea judecătorilor, care vor primi un număr mai mare de dosare, dar și prin acordarea unor termene mai lungi, afectându-se celeritatea soluționării cauzelor și, în mod direct, justițiabilii, în contextul în care la Curtea de Apel Suceava încărcătura cauzelor, atât pe judecător, cât și pe schemă, s-a situat sub media națională.

Astfel, criticile reclamatului sub aspectul interpretării datelor privind schema de personal sunt vădit nefondate, în condițiile în care este evident că plecarea unui judecător de la o instanță cu o schemă redusă de doar cinci judecători, cum este Judecătoria Gura Humorului, are un impact negativ mult mai mare în raport de beneficiul completării schemei cu un judecător la o instanță cu o schemă de 47 de posturi din care sunt ocupate 43 de posturi de judecător, cum este Curtea de Apel Suceava.

De asemenea, contrar susținerilor reclamatului, este relevantă și raportarea volumului de activitate la media națională, respectiv compararea acestor indicatori chiar și în cazul instanțelor situate la grade diferite de jurisdicție, întrucât echilibrarea volumului de activitate reprezintă un deziderat care trebuie urmărit la nivelul fiecărui grad de jurisdicție. Or, este evident că nu are consecințe favorabile asupra actului de justiție mutarea unui judecător de la o instanță cu schemă redusă, de doar cinci judecători, unde încărcătura pe judecător ar crește semnificativ, la o instanță cu un număr mai mare de judecători prevăzuți în schemă, unde de altfel reducerea numărului de cauze pe judecător ca urmare a ocupării unui post ar fi nesemnificativă ținând cont de numărul mare de judecători.

Totodată, nu poate fi contestat faptul că la analiza oportunității unei cereri de continuare a activității la o instanță corespunzătoare unui grad ierarhic superior instanței unde s-a exercitat funcția de conducere, prezintă relevanță împrejurarea că titularul cererii nu a mai activat la nivelul respectiv de jurisdicție. Astfel în mod corect a fost reținut și acest aspect de către Secția pentru judecători.

În concluzie, în condițiile în care Hotărârea nr. 2049/16.12.2019 a Secției pentru judecători a fost emisă în exercitarea rolului de gestionar al carierei magistraților pe criterii de oportunitate, a apreciat că în mod corect au fost reținute situația posturilor vacante, volumul de activitate la instanțele implicate în procedură, efectele negative cu privire la actul de justiție ca urmare a vacantării unui post la Judecătoria Gura Humorului, dar și împrejurarea că reclamantul nu a activat până în prezent la nivelul curții de apel.

În ceea ce privește invocarea soluției dispuse prin Hotărârea nr. 1503/19.12.2018 a Secției pentru judecători, aceasta nu are incidență în analiza prezentei cereri întrucât vizează o altă situație de fapt.

Or, cererea de continuare a activității la încetarea mandatului funcției de conducere formulată în temeiul art. 51 din Legea nr. 303/2004 se analizează în mod individual în raport de motivele invocate de fiecare solicitant în parte și ținând cont de situația specifică existentă la instanțele sau parchetele implicate în procedură. Totodată, aceste norme care reglementează continuarea activității la încetarea mandatului funcției de conducere au caracter supletiv și conferă doar o vocație în sensul arătat, fără a crea în mod automat un drept solicitantului. Astfel, în mod evident, din interpretarea tuturor dispozițiilor legale și regulamentare incidente, rezultă că gestionarea resurselor umane în sistemul judiciar repre-

zintă atributul Consiliului Superior al Magistraturii, astfel încât ocuparea posturilor vacante trebuie să se raporteze la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar, pentru evitarea provocării unor grave disfuncționalități în activitatea instanțelor și parchetelor.

De asemenea, a reiterat faptul că soluționarea acestor cereri are și o componentă de oportunitate, având în vedere faptul că legea consacră doar posibilitatea, continuării activității la încetarea mandatului funcției de conducere la o altă instanță decât cea de la care provine judecătorul, conferind doar o vocație și nu un drept câștigat fără niciun fel de apreciere din partea Consiliului Superior al Magistraturii.

Analizând interesul individual al reclamantului și interesul general al instanțelor implicate în procedură, în mod corect a fost respinsă cererea reclamantului.

De asemenea, în speță, nu se poate reține că Hotărârea Secției pentru judecatori nr. 2049/16.12.2019 a fost adoptată cu exces de putere și a invocat și inserat art. 2 alin. 1 lit. n din același act normativ. Aceste prevederi nu sunt aplicabile în cauza de față întrucât hotărârea atacată a fost corespunzător motivată, aceasta fiind adoptată în limitele competențelor legale și cu respectarea dispozițiilor prevăzute de art. 51 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 242/2018.

În acest context, a arătat că normele care reglementează instituția continuării activității la încetarea mandatului funcției de conducere au caracter supletiv și conferă doar o vocație în sensul arătat, fără a crea în mod automat un drept solicitantului.

Gestionarea resurselor umane în sistemul judiciar reprezintă atributul Consiliului Superior al Magistraturii, astfel încât ocuparea posturilor vacante trebuie

să se raporteze la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar, pentru evitarea provocării unor grave disfuncționalități în activitatea instanțelor și parchetelor.

În concluzie, în raport de cele în arătate a solicitat respingerea cererii formulate de reclamantul AB ca neîntemeiată, în speță, nefiind răsturnată prezumția de legalitate a actului administrativ care face obiectul cererii.

Prin *notele scrise din 22 aprilie 2020*, pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii față de cererea de chemare în judecată introdusă de reclamant, prin care, alături de apărările formulate prin întâmpinare înțelege să invoce și excepția lipsei de interes, cu consecința respingerii cererii ca fiind lipsită de interes, cu următoarele argumente:

A invocat și inserat dispozițiile art. 32 alin. 1 și art. 33 din Codul de procedură civilă și a solicitat să se constate că reclamantul nu mai justifică un interes actual de a solicita anularea Hotărârii nr. 2049/16.12.2019 a Secției pentru judecatori prin care i s-a respins cererea de continuare a activității la Curtea de Apel Suceava începând cu data la care îi încetează mandatul în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, în temeiul art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, prin Hotărârea Secției pentru judecatori nr. 1874/26.11.2019 a fost respinsă solicitarea reclamantului privind continuarea activității la Curtea Militară de Apel București începând cu data la care îi încetează mandatul în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, în temeiul art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Reclamantul AB a solicitat suspendarea executării hotărârii menționate, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava - Secția de contencios administrativ și fiscal sub nr. 220/39/2020.

Ulterior hotărârii a cărei anulare se solicită în prezenta cauză și hotărârii anterior menționate, reclamantul a solicitat continuarea activității la Tribunalul Suceava, în acord cu dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare (forma în vigoare la data numirii în funcția de conducere), începând cu data de 15.07.2020, dată la care expiră mandatul funcției de președinte al acestuia la Judecătoria Gura Humorului.

Cererea acestuia a fost admisă prin Hotărârea Secției pentru judecătoria nr. 115/15/06.02.2020, astfel că reclamantul urmează să-și continue activitatea începând cu data încetării mandatului funcției de conducere la Tribunalul Suceava.

O eventuală soluționare favorabilă a prezentului demers al reclamantului nu ar mai aduce acestuia nici un folos practic, în condițiile în care a formulat o cerere de continuare a activității la Tribunalul Suceava, în temeiul art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 (ulterioară celei prin care solicitase continuarea activității la Curtea de Apel Suceava), cerere admisă de Secția pentru judecătoria prin Hotărârea nr. 115 din 06.02.2020.

Pentru motivele arătate a solicitat admiterea excepției lipsei de interes și respingerea cererii de anulare a Hotărârii nr. 2049/16.12.2019 a Secției pentru judecătoria din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, ca lipsită de interes.

Prin **răspunsul la întâmpinare**, reclamantul AB, față de notele scrise și întâmpinarea depusă de pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, a arătat următoarele:

Cu privire la excepția lipsei de interes, a afirmat că este adevărat că prin Hotărârea Secției pentru judecătoria nr. 115/06.02.2020 s-a admis cererea de continuare a activității la Tribunalului Suceava, după încetarea mandatului în

funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, însă această împrejurare nu are nicio înrâurire asupra caracterului actual al interesului, condiției necesară a exercitării acțiunii civile.

Contrar celor susținute de pârât, o soluționare favorabilă a prezentului demers judiciar i-ar aduce un folos practic, respectiv cel de a funcționa la Curtea de Apel Suceava, motiv pentru care a solicitat respingerea excepției lipsei de interes, ca nefondată.

Cu privire la considerentele pârâtului a arătat, în prealabil, că susține în continuare că dispozițiile art. 61 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, forma în vigoare la data numirii în funcția de conducere, nu conferă o vocație, ci un drept.

Din analiza practicii Secției pentru Judecătoria până la data 11 decembrie 2018, cu privire la soluționarea cererilor întemeiate pe dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, forma nemodificată de Legea nr. 242/2018, se poate observa că astfel de cereri nu erau trecute prin filtrul oportunității. Criteriul oportunității în soluționarea cererilor arătate, a fost introdus în urma ședinței din data de 11.12.2018 a Comisiei nr. 2 - Resurse umane și organizare, referitoare la mandatul funcției de conducere a cărui exercitare a început sub imperiul reglementării anterioare, Secția pentru judecătoria apreciind că, dacă judecătorul cu funcție de conducere optează să-și continue activitatea la o altă instanță decât cea de la care provine, cererea se analizează în condițiile art. 51 din Legea nr. 308/2004, ținând seama de posturile vacante, necesitățile de personal ale instanțelor implicate, precum și de celelalte criterii expres prevăzute de regulamentul de transfer.

Practic, la data de 11.12.2018, Secția pentru Judecătoria a adăugat la lege, cu încălcarea principiului legalității și a normelor de tehnică legislativă, transformând un drept, cel conferit de art. 51 alin. 1 din Legea nr. 308/2004, într-o vocație.

În situația în care s-ar admite că dispozițiile 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, forma anterioară Legii nr. 242/2018, ar permite analizarea unei cereri întemeiată pe aceste dispoziții prin raportare la criteriul oportunității, specific instituției transferului, a solicitat a se observa a se observa cu considerentele expuse în cadrul hotărârii contestate se circumscriu, fără echivoc, excesului de putere, prevăzut de art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004.

Pentru motivele arătate, a solicitat respingerea excepției lipsei de interes, ca nefondată, înlăturarea apărării pârâtului și să dispuneți anularea Hotărârii nr. 2049 din 16.12.2019 a Secției pentru Judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii cu consecința obligării pârâtului să emită o hotărâre prin care să dispună admiterea cererii reclamantului de continuare a activității la Curtea de Apel Suceava, începând cu data încetării mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, 16.07.2020, și transferul de la Judecătoria Gura Humorului la Curtea de Apel Suceava.

Prin notele scrise depuse la data de 5 iunie 2020, reclamantul AB a arătat că, în dovedirea faptului că prin modalitatea de soluționare a cererii nr. 24160/2019, Secția pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii și-a exercitat dreptul de apreciere cu încălcarea competențelor prevăzute de lege și cu încălcarea drepturilor reclamantului, fiind incidente dispozițiile art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004 privind “excesul de putere” a depus extras din ordinea de zi soluționată de Secția pentru Judecătoria a CSM în ședința din 4 iunie 2020, punctul nr. 3 alin. 2 din care rezultă modalitatea de soluționare a unei cereri având ca obiect o situație similară cu cea dedusă judecătii.

Față de întâmpinarea și notele scrise depuse de pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, reclamantul AB a depus la

data de 29 iunie 2020 note scrise care a arătat că prin comunicatul Curții Constituționale a României din data de 24 iunie 2020 s-a adus la cunoștință că „A admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 60 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în redactarea anterioară Legii nr. 242/2018, și în art. 60 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în redactarea ulterioară Legii nr. 242/2018, care nu precizează condițiile transferării judecătorilor, precum și dispozițiile art. 60 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 în redactarea ulterioară Legii nr. 242/2018, sunt neconstituționale”.

Distinct de faptul că pârâtul, în mod nepermis a adăugat la lege și a condiționat modul de soluționare a unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. 51 din Legea nr. 303/2004, de analiza oportunității în raport de criteriile din Regulamentul privind transferul judecătorilor, a solicitat a se observa că aprecierea oportunității unei cereri de continuare a activității se realizează în baza unui act administrativ cu caracter normativ, de rang infralegal, emis în baza unei dispoziții legale declarată neconstituțională, fapt ce prezintă un motiv în plus ca instanța să rețină nelegalitatea Hotărârii nr. 2049 din 16.12.2019 a Secției pentru Judecătoria a CSM.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește lipsa de interes, invocată de pârât, curtea o apreciază ca nefondată, urmând a o respinge ca atare, întrucât deși reclamantul a formulat o cerere de continuare a activității în cadrul Tribunalului Suceava (solicitare admisă), acest fapt nu echivalează cu o eventuală renunțare la cererea inițială, partea având dreptul de a valorifica toate căile legal permise pentru protejarea intereselor sale. De asemenea, este evident că există o ordine de preferință în ceea ce privește

instanța la care petentul își va continua activitatea, iar nevalorificarea de către emitentul hotărârii a acestei ordini dă dreptul părții să stăruie în vederea valorificării cererii sale inițiale.

Referitor la fondul pricinii, se reține că prin Hotărârea secției pentru judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii nr. 850/04.07.2017, petentul a fost numit în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, pentru o perioadă de trei ani, începând cu data de 15.07.2017. Începând cu data de 15 noiembrie 2018, în baza unei hotărâri a aceluiași emitent, partea a promovat pe loc în gradul profesional de curte de apel.

În aplicarea dispozițiilor art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, reclamantul a formulat o cerere prin care solicita ca, la data expirării mandatului în funcția de președinte al Judecătoriei Gura Humorului, să își continue activitatea în cadrul Curții de Apel Suceava. Secția pentru judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a respins solicitarea prin Hotărârea nr. 2049/16.12.2019; acest din urmă act este contestat în prezentul dosar. Plângerea prealabilă formulată de petent împotriva amintitei hotărâri a fost respinsă la data de 13.02.2020.

Reclamantul consideră că, în adoptarea hotărârii ce îl nemulțumește, pârâtul a acționat cu exces de putere, în sensul dispozițiilor art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004.

Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 133 alin. 7 din Constituție, hotărârile CSM, cu excepția celor din domeniul răspunderii disciplinare prevăzute de art. 134 alin. 2 din Constituție, sunt definitive și irevocabile. Pe cale jurisprudențială, în special prin jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și prin intervenția instanței de contencios constituțional, interpretarea alin. 7 din

articolul anterior menționat a fost nuanțată, în sensul că hotărârile secțiilor și ale Plenului CSM, chiar dacă nu sunt menționate expres în lege ca putând fi atacate și chiar dacă textul art. 133 alin. 7 pare a fi categoric, totuși prin prisma textului art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, acestea pot fi atacate în contencios administrativ pentru considerente de nelegalitate sau exces de putere. Însă, cu excepția hotărârilor pronunțate în materie disciplinară, scapă cenzurii judecătorești chestiunile de oportunitate ale actelor emise de CSM, această instituție bucurându-se de autonomie de decizie la acest capitol.

Instanța de judecată poate, așadar, să analizeze hotărârea emisă de Consiliul Superior al Magistraturii sub aspectul legalității acesteia și eventual să o anuleze, obligând pârâtul să reanalizeze întreaga stare de fapt prin prisma prevederilor legale ignorate în prima fază.

După cum s-a arătat anterior, petentul a reproșat autorității faptul că, în soluționarea cererii sale, a acționat cu exces de putere. Această sintagmă este definită de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004 ca fiind exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor. În cauză, ipotezele prevăzute de lege nu sunt incidente, de vreme ce legea dă competență Consiliului să se pronunțe în probleme de felul celei în dispută, iar petentului nu i-au fost încălcate drepturile, întrucât procedurile legale au fost respectate; nu se poate aprecia că soluționarea nefavorabilă a cererii sale reprezintă o astfel de încălcare. Însă, în opinia curții, în sfera excesului de putere ar putea intra și o eventuală conduită abuzivă a autorității, care, în adoptarea unei măsuri, ar acționa

cu încălcarea grosieră a dispozițiilor legale sau cu exercitarea absolut discreționară a atribuțiilor ce îi revin; nici această ipoteză nu este aplicabilă speței.

Astfel, în primul rând, reclamantul susține că prevederile art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 (forma în vigoare la debutul mandatului în funcția de conducere a părții, nefiind disputată ultraactivitatea textului până la epuizarea acestui mandat), respectiv *"La încetarea mandatului funcției de conducere judecătorești sau procurorii pot ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori la altă instanță sau parchet ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii"*, i-ar da dreptul necenzurabil de a funcționa la o instanță pentru care are gradul corespunzător. O astfel de interpretare nu poate fi primită. În opinia curții, dispozițiile legale anterior citate acordă, într-adevăr, dreptul magistraților aflați în situația reclamantului de a funcționa, ulterior exercitării mandatului în funcția de conducere, la instanțe judecătorești pentru care îndeplinesc condițiile, însă acest drept nu poate fi exercitat discreționar; interesele buneii funcționări a sistemului judiciar precum și cele referitoare la echitate, limitează sfera opțiunilor părții; o concluzie contrară ar acredita ideea că atari drepturi au a fi, în mod obligatoriu, valorificate, indiferent de situația ocupării posturilor instanțelor (chiar și în cazul în care la instanța dorită nu sunt locuri disponibile), concluzie care, în mod evident nu a fost avută în vedere de legiuitor la edictarea normei. Prin urmare, este rezonabilă raportarea autorității emitente la criteriile prevăzute în

regulamentul pentru transferul judecătorilor, această rațiune putând servi atât la buna funcționare a sistemului judiciar cât și la tratamentul egal al altor judecători care, îndeplinind condițiile legale, ar dori să fie transferați la instanța la care persoane aflate în situația reclamantului doresc să funcționeze.

În continuare, se observă că, în examinarea cererii, CSM s-a raportat la situația posturilor din schema ambelor instanțe, precum și încărcătura cauzelor/judecător. Situația statistică prezentată în cuprinsul hotărârii atacate, necontestată de petiționar, atestă o încărcătură evident mai mare pentru judecătoria; o eventuală diminuare a numărului de judecători care funcționează în această instanță, prin plecarea solicitantului, ar fi de natură a crește dramatic încărcătura menționată, dat fiind numărul redus de judecători ce funcționează în cadrul instituției, consecințele în ceea ce privește activitatea instanței fiind, în mod evident, nefaste. Prin urmare, nu era oportună continuarea activității de către judecătorul implicat în cadrul altei instanțe, refuzul exprimat vis-a-vis de cererea părții fiind unul justificat, departe de o eventuală apreciere nemotivată.

Nici faptul că, astfel cum susține reclamantul, în alte situații autoritatea a admis cereri ale altor judecători, pretins a fi aflați în situație similară, nu poate fi asimilat unei decizii discreționare. Astfel, nu s-a făcut dovada că magistrații în cauză s-ar fi aflat în situație identică inclusiv în ceea ce privește disproporția de volum de activitate între instanțele implicate, pentru ca afirmațiile părții să poată fi apreciate ca fiind valide.

Prin urmare, având în vedere cele anterior menționate, curtea apreciază acțiunea ca nefondată, urmând a o respinge în consecință.

4. Activitatea personalului auxiliar de specialitate nu dobândește vreunul din atributele esențiale ale activității de îndeplinire a justiției, specifice judecătorilor, întrucât, chiar și atunci când, în rarele genuri de cauze repetitive, tehnoredactează, la solicitarea membrilor completului de judecată și sub îndrumarea acestora, proiecte de hotărâri, pe baza modelului dat de aceștia, raționamentul juridic care stă la baza soluției adoptate și motivarea soluției sunt stabilite, în mod exclusiv, tot de membrii completului de judecată, prin indicarea modelului care trebuie respectat și prin îndrumările acordate, rolul personalului auxiliar fiind, în mod evident, unul pur tehnic

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, Sentința civilă nr. 331 din 29 mai 2020)

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 11.06.2019, reclamantul SPT a chemat în judecată pe pârâta Autoritatea de Supraveghere Financiară, solicitând instanței: în principal, anularea dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești (în continuare ROIU), adoptat prin hot. Plenului CSM nr. 1375/2015, actualizată; în subsidiar, constatarea că noțiunea de repartizare prevăzută de art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIU este legală și constituțională în măsura în care sunt respectate prevederile art. 41-47 din Codul muncii și art. 55-57 din Legea nr.567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la delegarea și detașarea grefierilor, sau obligarea pârâtului CSM la modificarea dispozițiilor contestate în sensul prevăzut de legislația menționată; obligarea pârâtului CSM la publicarea, pe cheltuiala sa, în 3 zile centrale și pe site-ul propriu de internet, a hotărârii judecătorești ce se va da în prezenta speță; obligarea pârâtului CSM

la suportarea cheltuielilor de judecată.

Înainte de a prezenta fondul acțiunii, reclamantul invocă excepția de neconstituționalitate a art. 23, art. 55 și art. 56 din Legea nr.567/2004, precum și a art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, actualizată (în continuare: Legea nr.304/2004), astfel cum au fost interpretate implicit de președintele CSM și de președintele Curții de Apel Alba Iulia.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

Art. 23 din Legea nr.567/2004: „Absolvenții cu atestat ai Școlii Naționale de Grefieri vor fi repartizați, în ordinea mediilor de absolvire, pe posturile vacante de la instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea sau, după caz, la Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori la Direcția Națională Anticorupție, pentru care au susținut concursul de admitere”.

Art. 55 din Legea nr.567/2004: „(1) În cazul în care o instanță judecătorească sau un parchet nu poate funcționa normal datorită lipsei temporare a unor categorii de personal auxiliar de specialitate, a existenței de posturi vacante ori a altor asemenea cauze, președintele curții de apel sau procurorul general al parchetului de pe lângă această instanță, la propunerea conducătorului instanței ori al parchetului de pe lângă aceasta, poate

delega personal auxiliar de specialitate din circumscripția teritorială a aceleiași curți de apel sau a aceluiași parchet de pe lângă această instanță. (2)

Delegarea personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea se poate face pe o perioadă de cel mult 60 de zile și poate fi prelungită, cu acordul persoanei delegate, cel mult 60 de zile într-un an. (3) Delegarea grefierilor informaticieni se poate dispune cu avizul prealabil al compartimentului de specialitate informatică din cadrul Ministerului Justiției, respectiv al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Art. 56 din Legea nr.567/2004: „(1) Președintele curții de apel sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, cu avizul conducătorului instanței judecătorești ori al parchetului de pe lângă aceasta, poate dispune detașarea personalului auxiliar de specialitate în cadrul altor instanțe judecătorești sau parchete de pe lângă acestea, în cadrul Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii ori al unităților subordonate acestora sau al celor aflate în coordonarea acestora. (2) Durata detașării este de cel mult un an. În mod excepțional, durata detașării poate fi prelungită, pentru motive obiective, din 6 în 6 luni, cu respectarea aceluiași condiții.”

Art. 118 alin. (2) din Legea nr.304/2004: „Repartizarea personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate se face de președintele instanței sau de procurorul general ori, după caz, de prim-procurorul parchetului”.

Textele de lege criticate, prin interpretarea președintelui CSM și a președintelui CAAI, încalcă: art. 1 alin. (3) și (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1)-(3), art. 20, art. 41 alin. (1)-(3) și (5), art. 42 alin. (1), art. 53, art. 73 alin. (3) lit. j), 1) și p) și art. 124 alin.

(3) din Constituția României, raportate atât la art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cât și la art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la respectiva Convenție, deoarece:

Art. 1 alin. (5) din Constituție prevede imperativ că „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Art. 16 alin. (2) din aceeași lege fundamentală stipulează că „Nimeni nu este mai presus de lege”, iar art. 124 alin. (3) din Constituție dispune că „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”.

Or, Plenul CSM a deviat flagrant de la aceste norme constituționale imperative atunci când a zămislit art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ, care au fost interpretate de unii președinți de instanțe (în speță, Curtea de Apel Alba Iulia și Curtea de Apel București) în sensul că pot depăși sau ignora cadrul legal instituit de Codul muncii și Legea nr.567/2004.

Mai exact, art. 23, art. 55 și art. 56 din Legea nr.567/2004, precum și art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 devin neconstituționale dacă se interpretează în sensul că președintele unei instanțe poate să repartizeze personalul pe secții și pe compartimente auxiliare indiferent de durată și în alte condiții decât cele prevăzute expres de lege, ceea ce încalcă prevederile art. 16 alin. (3) din Constituție: “funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii [...]”.

De altfel, în speță s-a ajuns la situația absurdă și evident discriminatorie în care o grefieră de instanță inferioară, dna DC de la Tribunalul Alba, a beneficiat de drepturi sporite față de un grefier de instanță superioară (în speță, acesta, de la CAAI), deoarece grefiera de instanță inferioară nu a putut fi „repartizată” la instanța superioară de către conducătorul acesteia din urmă pe durată nelimitată

sau la aprecierea discreționară a președintelui CAAI, ci numai delegată timp de 60 de zile calendaristice, cu prelungirea delegării pe același termen legal și numai cu acordul grefierii vizate - a se vedea deciziile președintelui CAAI nr. 237/RU/09.10.2018 și nr. 289/RU/10.12.2018, atașate prezentei.

În schimb, prin „ordinul de serviciu” nr. 49/02-10-2018, acesta a fost „repartizat” la secția penală a CAAI pe o durată de aproape 3 luni, mai exact din 8 octombrie până în 31 decembrie 2018, fără să fie consultat în prealabil și, evident, fără acordul său. În plus, președintele CAAI, după ce i-a plantat acel ordin în brațe, a comentat, citez: „sper să-mi faceți o surpriză plăcută la sfârșitul anului și să-mi spuneți că vreți să rămâneți permanent la secția penală...”?!

Or, această discriminare evidentă nesocotește și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din aceeași lege fundamentală, prin raportare atât la art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cât și la art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la respectiva Convenție, care interzic categoric orice fel de discriminare între cetățeni.

Totodată, ține să precizeze că delegarea și detașarea judecătorilor se fac întotdeauna cu acordul scris al acestora - a se vedea art. 57 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, actualizată. Or, grefierii de ședință lucrează împreună cu judecătorii în aceleași instanțe, în aceleași secții, în aceleași săli de judecată și cu aceleași dosare, având în mod evident aceleași condiții de lucru grele ca magistrații sau chiar mai grele (de pildă, birouri mai mici ca suprafață, număr mai mare de indivizi înghesuți pe metru pătrat, program fix, nerecunoașterea orelor suplimentare

etc.). Dacă mai punem la socoteală și faptul că grefierii cu studii superioare juridice au aceeași pregătire profesională ca magistrații (știut fiind că majoritatea judecătorilor din sistem nu au absolvit Institutul Național al Magistraturii, ci doar o facultate de drept), iar grefierii de ședință au ajuns să motiveze hotărâri „după model”, este limpede discriminarea între cele două categorii de juriști în ceea ce privește acordul scris al celui delegat.

„Repartizarea” discreționară operată de președintele CAAI încalcă și art. 41 alin. (1) și alin. (2) din Constituție, deoarece îngrădește dreptul la muncă și dreptul la măsuri de protecție socială ale grefierilor. Subliniază că art. 41 alin. (1) teza a doua din Constituție prevede regula de bază în orice raporturi de serviciu că: alegerea [...] locului de muncă este liberă”. Așadar, situațiile în care consimțământul angajatului este suprimat constituie excepții de la această regulă fundamentală și trebuie prevăzute expres de lege.

În plus, această „repartizare” încalcă și prevederile art. 41 alin. (3) din Constituție, referitoare la durata normală a zilei de lucru, întrucât acesta nu a beneficiat până în prezent de nicio măsură de protecție socială ca urmare a muncii prestate peste programul normal de lucru în cadrul secției penale a CAAI în perioada martie-iulie 2017, deși a solicitat în mod repetat compensarea multiplelor ore suplimentare efectuate în perioada respectivă și a învederat constant problemele medicale suferite de acesta și generate de condițiile inumane de lucru în cadrul secției penale. De altfel, nu numai că nu mi-au fost recunoscute drepturile fundamentale ce decurg din munca suplimentară, ci a fost tratat de către unii judecători de la secția penală (președintele secției penale a CAAI - actualmente președintele CAAI, un vicepreședinte CAAI și o judecătoare din completul arondat acestuia) cu dispreț

fățiș, amenințări repetate și insulte grosolane, fiindu-i luate în derâdere chiar și problemele de natură medicală, doar pentru că a „îndrăznit” să revendic orele suplimentare!!?

Mai mult decât atât, refuzul plății prețului muncii, adică salariul, indiferent că munca este prestată în programul normal de lucru sau în ore suplimentare, constituie practic o muncă forțată, ceea ce contravine și dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Constituție.

Or, președintele CAAI a ignorat această stare de facto iscată în 2017 când era președintele secției penale a CAAI (calitate în care a respins solicitările acestuia de compensare a orelor suplimentare) și a decis să emită, cu vădit abuz de putere, acel „ordin de serviciu” nr. 49/02-10-2018, prin care se dorea, cică, readucerea acestuia la secția penală, în pofida problemelor medicale și profesionale întâmpinate acolo cu un an în urmă.

În concluzie, art. 23, art. 55 și art. 56 din Legea nr.567/2004, precum și art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, în interpretarea restrictivă dată de președinta CSM prin adresa nr. 1850 din 06.03.2019 și de președintele CAAI prin ordinul de serviciu nr. 49/02-10-2018, devin neconstituționale și prin raportare la art. 1 alin. (3), art. 41 alin. (1)-(3), art. 42 alin. (1) și art. 53 din Constituție, deoarece restrângerea exercițiului dreptului fundamental la muncă și protecția socială a muncii se face doar prin lege, iar interpretarea restrictivă dată de președinta CSM și de președintele CAAI nu este necesară într-o societate democratică, fiind vădit discriminatorie și abuzivă.

Subliniază că nu a beneficiat nici de negocieri colective pentru reglementarea statutului de grefier, cu caracter obligatoriu pentru angajator, și nici nu a fost consultat cu privire la mutarea forțată și intempestivă de la secția civilă la secția

penală, fiind pus în fața faptului împlinit în aceeași zi de 2 octombrie 2018, când i-a fost înmănat „ordinul de serviciu” nr. 49/2018. Iar aceste lipsuri din activitatea CAAI nesocotesc și dispozițiile art. 15 alin. (1), art. 41 alin. (5), art. 73 alin. (3) lit. j), 1) și p), precum și art. 124 alin. (3) din Constituția României, deoarece art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ nu se pot substitui unei legi organice și nici nu pot contraveni prevederilor exprese ale Codului muncii și Legii nr.567/2004.

Precizează că a fost grefier la secția I civilă din cadrul Curții de Apel Alba Iulia din 2 octombrie 2017 până în 2 octombrie 2018, când președintele delegat al CAAI a emis actul administrativ individual intitulat „ordin de serviciu” nr. 49/02-10-2018, prin care i-a fost adus la cunoștință că din data de 8 octombrie 2018 va fi „repartizat” la secția penală din cadrul CAAI, fără o consultare prealabilă și fără o argumentare serioasă, legală și întemeiată pe argumente concrete și valide.

Deoarece a considerat că ordinul cu pricina este nelegal și neîntemeiat, în data de 5 octombrie 2018 a formulat plângere prealabilă împotriva acestuia, solicitând emitentului să îl revoce sub condiția rezolutorie a demisionării acestuia din funcția de grefier pentru motivele invocate în cuprinsul plângerii/demisiei.

Având în vedere că ordinul contestat nu a fost revocat la data de 8 octombrie 2018, când a început să producă efecte juridice, în data de 24.10.2018 a reiterat cererea de demisie (care a fost acceptată în aceeași zi), iar în data de 22.11.2018 a solicitat anularea ordinului contestat la Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 4268/97/2018.

În 26.02.2019 a trimis la CSM, tot prin e-mail, o plângere prealabilă, având în vedere că nu primise niciun răspuns la petiția din 15 ianuarie 2019 în termenul legal de 30 de zile.

Prin adresa nr. 1850 din 06.03.2019, transmisă acestuia prin e-mail, președinta

CSM i-a trimis un răspuns lapidar la petiția din 15.01.2019, pretinzând că dispozițiile din ROIIJ criticate „sunt foarte clare, fiind atributul exclusiv al președintelui instanței să repartizeze personalul pe secții și pe compartimente auxiliare”.

Cu alte cuvinte, președinta CSM-ului s-a substituit plenului CSM, arogându-și atribuții care nu-i reveneau, conform legii, deoarece singura instituție abilitată să emită un punct de vedere privind clarificarea ROIIJ era emitentul acestui regulament, recte plenul CSM, care ar fi trebuit să emită fie o hotărâre interpretativă, fie o hotărâre de respingere a cererii acestuia.

Ulterior, în 19.04.2019 a primit prin poșta română și adresa nr. 4368 din 08.04.2019, prin care CSM a respins plângerea prealabilă pe motiv că „ați solicitat Plenului interpretarea unor dispoziții regulamentare”, iar „prin adresa nr. 1850 din data de 06.03.2019, dumneavoastră vi s-a comunicat un răspuns cu privire la interpretarea dispozițiilor regulamentare indicate”.

Precizează că a cerut plenului CSM și abrogarea dispozițiilor din ROIIJ criticate, dacă acestea se interpretează în sensul însușit de președintele CAAI și de președinta CSM, care depășește în mod cert cadrul legal instituit de art. 55-57 din Legea nr. 567/2004 și de art. 41-48 din Codul muncii.

Prin astfel de misive, CSM a refuzat indubitabil să-și exercite rolul de garant al independenței justiției, care nu poate funcționa deasupra legii, ignorând legea sau adăugind la aceasta dispoziții care contravin prevederilor sale sau/și care încalcă drepturi fundamentale.

Pe fond, subliniază că, potrivit art. 41 din Codul muncii: „contractul individual de muncă poate fi modificat numai prin acordul părților”, iar potrivit art. 42 alin. 1 din același cod: „Locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detașarea salariatului

într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă”.

Consideră că dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ încalcă nu numai dispozițiile art. 41 și 42 din Codul muncii (ca normă generală aplicabilă în speță), ci și prevederile Legii nr. 567/2004 (ca normă specială), întrucât aceste două legi organice fac referire doar la delegare și detașare ca metode de modificare unilaterală a raporturilor de muncă ale grefierilor (adică fără acordul acestora), nicidecum la repartizare.

Legea nr.567/2004 furnizează anumite elemente ce asigură grefierilor o protecție adecvată contra arbitrarului, cum ar fi enumerarea explicită și limitativă a opțiunilor conferite angajatorului în privința schimbării locului și condițiilor de muncă ale grefierilor, fără acordul acestora din urmă.

Or, art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 ROIIJ - în interpretarea făcută de președintele CAAI și de președinta CSM - încalcă flagrant aceste prevederi legale, care sunt similare cu cele reglementate în Codul muncii privind aceleași aspecte.

Singurele mențiuni legale referitoare la noțiunea de repartizare se găsesc la art. 23 din Legea nr.567/2004, ce stipulează, citez: absolvenții cu atestat ai Școlii Naționale de Grefieri vor fi repartizați, în ordinea mediilor de absolvire, pe posturile vacante de la instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea”, și la art. 118 alin. (2) din Legea nr.304/2004, ce prevede că „Repartizarea personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate se face de președintele instanței sau de procurorul general ori, după caz, de prim-procurorul parchetului”.

Totodată, dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ nu respectă art. 73 din Legea nr.567/2004, care spune că: „Pe lângă drepturile prevăzute de prezenta lege, personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și

al parchetelor de pe lângă acestea beneficiază și de alte drepturi prevăzute de legislația muncii și de legislația asigurărilor sociale.”

De asemenea, dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ ignoră flagrant prevederile imperative ale art. 4, 13 și 58 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, Legea nr.24/2000).

Pentru a respecta ierarhia actelor normative, noțiunea de repartizare din ROIIJ ar trebui interpretată în sensul numirii grefierilor în cadrul instanțelor și parchetelor, pentru că altminteri ar interfera grav cu instituția delegării (nu mai vorbesc de instituția detașării), care se poate dispune pe o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice, potrivit art. 55 din Legea nr. 567/2004 și art. 44 din Codul muncii.

Mai mult, se observă că art. 48 din ROIIJ are un conținut sensibil diferit de art. 118 alin. (2) din Legea nr.304/2004, mai exact art. 48 din ROIIJ a adăugat nepermis la lege, prevăzând că: „Președintele instanței repartizează personalul pe secții și compartimente auxiliare, în raport cu pregătirea profesională și cu experiența fiecăruia”.

Or, art. 13 lit. b) din Legea 24/2000 prevede categoric că: „proiectul de act normativ, întocmit pe baza unui act de nivel superior, nu poate depăși limitele competenței instituite prin acel act și nici nu poate contraveni principiilor și dispozițiilor acestuia”.

Așadar, dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ nu echivalează cu dreptul discreționar al președintelui unei instanțe de a repartiza personalul după bunul plac, în orice moment și indiferent de durată. Consideră că „repartizarea” poate fi făcută o singură dată la numirea în cadrul unui compartiment (sau secții, acolo unde există secții specializate),

când regulile minimei curtoazii impun ca președintele să întrebe viitorii colaboratori în ce compartiment, secție sau materie (penală/civilă) ar dori să lucreze, deoarece, reamintesc, art. 41 alin. (1) teza a doua din Constituție prevede regula de bază în orice raporturi de serviciu, conform căreia „alegerea [...] locului de muncă este liberă”. Așadar, situațiile în care consimțământul angajatului este suprimat constituie excepții de la această regulă fundamentală și trebuie prevăzute expres de lege.

Știu, unii vor zice că repartizarea nu se confundă cu delegarea, însă tocmai asta-i șmecheria CSM, anume că a inventat o chestie care nu este reglementată explicit în lege, denaturând fățiș înțelesul verbului „a repartiza”.

Așa cum arăta mai sus, unica mențiune despre repartizare în Legea nr.567/2004 se referă la numirea grefierilor absolvenți cu atestat ai SNG (deci, nota bene’, Legea nr.567/2004 nu se referă nici măcar la grefierii recrutați prin concursuri locale, darămite la alte categorii de personal auxiliar) în cadrul instanțelor și parchetelor, nicidecum la mutarea personalului dintr-o secție în altă secție.

Iar art. 118 alin. (2) din Legea nr.304/2004 face referire explicită la repartizarea personalului auxiliar (deci nu numai grefieri absolvenți ai SNG, ci și grefieri recrutați prin concursuri locale, arhivari, registratori, informaticieni etc.) în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate (deci nu în cadrul secțiilor specializate), adică registratura, grefa, arhiva, biroul de informare și relații publice, biblioteca, compartimentul de documentare și compartimentul de informatică juridică.

Altfel spus, singurele modalități prin care președintele unei instanțe poate să mute un grefier de la o secție la altă secție sunt cele trei prevăzute de Legea nr.567/2004, recte: delegarea, detașarea și transferul.

Însă „repartizarea” operată prin „ordinul de serviciu” nr. 49/02-10-2018 nu întrunește niciuna dintre condițiile prevăzute de lege pentru cele 3 modalități enumerate supra: nu este delegare, întrucât nu respectă durata de 60 de zile calendaristice; nu este detașare, pentru că e vorba despre același angajator CAAI; nu este transfer, deoarece nu există cererea sau consimțământul scris al angajatului.

Mai mult, prin interpretarea președinților CAAI și CSM a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ se ajunge în situația absurdă și evident discriminatorie în care un greșier de instanță inferioară (judecătorie sau tribunal) beneficiază de drepturi sporite față de un greșier de instanță superioară (în speță, curte de apel), deoarece greșierul de instanță inferioară nu va putea fi „repartizat” la instanța superioară de către conducătorul acesteia din urmă pe durată nelimitată, ci numai delegat timp de 60 de zile calendaristice sau detașat timp de 1 an.

Prin urmare, opinează că dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIU contravin art. 16 alin. (1)-(3) din Constituția României, care stipulează: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege. (3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii [...]”.

Învederează că art. 41 alin. (1) din Constituție statuează limpede că: „Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea [...] locului de muncă este liberă”. Mai mult, menționează că art. 42 alin. (1) din Constituție prevede explicit că: „Munca forțată este interzisă”.

Țină să precizeze că a avut ocazia, cât a lucrat la secția I civilă a CAAI, să tehnoredacteze hotărâri judecătorești prin care CAAI a respins diverse acțiuni de recunoaștere a grupelor de muncă I sau

II, respectiv condiții speciale sau deosebite, tocmai pe considerentul că, deși reclamantii lucrau în cadrul aceleiași societăți și aveau aceeași funcție, totuși erau încadrați în secții diferite ale aceleiași firme, cu specific diferit și condiții de lucru diferite.

Prin urmare, este complet nefiresc și nedrept ca un președinte de curte de apel să dispună mutarea/repartizarea greșierilor de la o secție la altă secție a aceleiași curți, pe durată nelimitată și fără acordul lor, deși este obligat explicit prin lege să delege (adică să facă aceeași operațiune de a muta/repartiza) un greșier de la judecătoria la tribunal sau de la un tribunal la curte etc. doar pentru 60 de zile calendaristice.

În fine, amintește că unii procurori și greșieri numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție sau Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism din cadrul Parchetului General au obținut, corelativ unor obligații specifice, anumite drepturi suplimentare, precum salariu mai mare și grad profesional corespunzător parchetului de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție, deși poate unii dintre respectivii procurori și greșieri lucraseră anterior în alte materii, adică nu fuseseră specializați neapărat în domeniul infrațiunilor de corupție sau de criminalitate organizată.

Chiar și în cadrul aceleiași materii penale, lucrurile pot fi total diferite în cazul schimbării specificului și locului muncii.

Or, mutarea de la secția civilă la secția penală presupune, în mod evident, o modificare radicală atât a specificului muncii, cât și a locului muncii, acesta din urmă nefiind privit ca amplasare fizică (în speță, acesta a fost chiar înștiințat de către președintele CAAI că poate să rămână în același birou, fără mutarea efectivă din loc), ci ca modalitate de lucru într-o secție totalmente diferită, cu organe de conducere diferite, cu reguli proprii, cu judecători diferiți și cu sală de judecată distinctă.

De altfel, de fiecare dată când se confrunta la secția civilă cu o chestiune similară întâlnită la secția penală, cei de la secția civilă îi spuneau invariabil să uit tot ce-a învățat la secția penală, deoarece lucrurile erau complet diferite sau, cel puțin, tratate în alt mod, chiar dacă instituțiile juridice păreau similare (de pildă, citarea părților, redactarea și semnarea încheierilor, comunicarea hotărârilor judecătorești etc.).

Mai mult, președintele delegat al CAAI a modificat intempestiv raporturile de muncă ale acestuia, fără un studiu de impact preliminar și fără o minimă curtoazie ce impunea anunțarea în prealabil despre această modificare subită, intervenită atât în privința locului de muncă (de la secția I civilă la secția penală), cât și în ceea ce privește condițiile de muncă (de la ședințe de judecată civile ce durau, de regulă, 2 sau 3 ore, la ședințe de judecată penale ce durau frecvent de la 5 sau 6 ore în sus, ajungând la recordul neplăcut realizat de dna judecătoare SS în cursul anului 2018 de a prelungi o ședință de judecată până a doua zi la ora 8 seara, după ce fusese suspendată în urmă cu o zi la ora 11 noaptea și reluată a doua zi la ora 2 după-masa - deci aproximativ 20 de ore! Iar regimul urgent al actelor și lucrările ce trebuie efectuate la secția penală impun un alt ritm de lucru, mai rapid și mult mai stresant [în paranteză fie spus, însăși pârâta CAAI din dosarul nr. 4268/97/2018 a recunoscut explicit în întâmpinare că specificul secției penale constă în „procedurile urgente și complexe ce presupun existența unui număr mai mare de acte de îndeplinit”]. În plus, trebuie avute în vedere pedepsele penale și statutul celor chemați la judecata penală, precum inculpați arestați, mulți recidiviști, infractori periculoși, criminali, violatori etc).

Pe scurt, solicită, în principal, anularea dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48

din ROIIJ, iar în subsidiar: A) constatarea că noțiunea de repartizare prevăzută de art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ este legală și constituțională în măsura în care sunt respectate prevederile art. 41-47 din Codul muncii și art. 55-57 din Legea nr.567/2004, referitoare la delegarea și detașarea grefierilor, sau B) obligarea pârâtului CSM la modificarea dispozițiilor contestate în sensul prevăzut de legislația menționată.

Totodată, solicită obligarea pârâtului CSM la publicarea, pe cheltuiala sa, în 3 ziare centrale și pe site-ul propriu de internet, a hotărârii judecătorești ce se va da în prezenta speță.

Solicită, de asemenea, returnarea cheltuielilor de judecată, al căror quantum îl voi preciza ulterior, depunând documente justificative în acest sens.

În drept, reclamantul invocă dispozițiile incidente din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Legea nr.567/2004, Legea nr.24/2000, Codul muncii, Codul de procedură civilă și Constituția României.

La data de 29.08.2019, pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare, solicitând: - respingerea ca neîntemeiat atât a capătului de cerere principal privind anularea dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cât și a capătului de cerere subsidiar constând în obligarea sa la modificarea dispozițiilor contestate în sensul prevăzut de legislația primară; - respingerea ca inadmisibil a capătului de cerere subsidiar privind constatarea faptului că noțiunea de repartizare prevăzută de art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din același Regulament este legală și constituțională în măsura în care sunt respectate prevederile art. 41-47 din Codul muncii și art. 55 - art. 57 din Legea

nr. 567/2004; respingerea ca neîntemeiat a capătului de cerere privind obligarea sa la publicarea hotărârii judecătorești în 3 ziare centrale și pe site-ul propriu de internet; respingerea, ca inadmisibilă, a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23, art. 55 și art. 56 din Legea nr. 567/2004 și art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 în raport de dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) - (3), art. 20, art. 41 alin. (1) - (3) și (5), art. 42 alin. (1), art. 53, art. 73 alin. (3) lit. j), 1) și p) și art. 124 alin. (3) din Constituție, art. 21 din Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la respectiva Convenție. (...)

În speță, dispozițiile din actul normativ atacat respectă toate condițiile menționate, motivele de nelegalitate invocate de către reclamant fiind neîntemeiate.

În concret, dispozițiile art. 41 și art. 42 din Codul muncii, în contextul referitor la modificarea unilaterală a contractului individual de muncă, nu pot fi în contradicție cu dispozițiile regulamentare privind repartizarea pe secții a personalului auxiliar de specialitate întrucât există o legislație specială aplicabilă acestei categorii de personal, derogatorie de la normele generale.

Astfel, în primul rând raportul de serviciu al grefierului are la bază decizia de numire în funcție emisă de către președinții curților de apel sau, după caz, de procurorii generali ai parchetelor de pe lângă acestea, în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea și nu contractul individual de muncă.

În acest sens, în acord cu dispozițiile art. 37 din Legea nr. 567/2004 grefierii sunt numiți prin decizie de către

președinții curților de apel. Această dispoziție se aplică și grefierilor care au absolvit Școala Națională de Grefieri, fiind vorba de unul dintre cazurile în care se poate emite dispoziția de numire în acord cu prevederile art. 33 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 567/2004.

Așadar, referirea pe care o face reclamantul la prevederile art. 23 din Legea nr. 567/2004 este neavenită întrucât repartizarea prevăzută de acest text se referă în general la repartizarea pe posturile vacante de la instanțele judecătorești a absolvenților Școlii Naționale de Grefieri, aceștia urmând să fie repartizați în concret pe secții sau compartimente de specialitate tot prin decizie a președintelui instanței, la fel ca grefierii recrutați prin alte modalități.

În al doilea rând, o altă lege organică aplicabilă în această materie. Legea nr. 304/2004 creează cadrul legal pentru a se dispune de către președintele curții de apel repartizarea unui grefier de la o secție la alta în cadrul aceleiași instanțe.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 „Repartizarea personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate se face de președintele instanței sau de procurorul general ori, după caz, de prim-procurorul parchetului”.

Mai mult, potrivit art. 43 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 “Fiecare instanță judecătorească este condusă de un președinte care exercită atribuțiile manageriale în scopul organizării eficiente a activității acesteia

Or, este evident că la nivelul legii organice nu puteau fi detaliate în concret toate activitățile pe care trebuie să le desfășoare președintele unei instanțe în vederea organizării eficiente a activității. Tocmai din acest motiv, la nivel de legislație secundară au fost detaliate în concret atribuțiile președinților de instanță în cuprinsul art. 7 din Hotărârea Plenului nr. 1375/2015, între aceste atribuții fiind

prevăzută repartizarea personalului din cadrul compartimentelor auxiliare ale curții de apel.

În al treilea rând, susținerea reclamantului în sensul că repartizarea pe secții a grefierilor s-ar putea realiza doar o singură dată la numirea în cadrul unui compartiment nu are o consacrare legală, fiind vorba doar de o interpretare pro causa a dispozițiilor legale făcute de reclamant.

A accepta punctul de vedere al reclamantului ar presupune ca în situația desființării/înființării unei secții în cadrul instanței, în lipsa acordului, grefierii să nu poată fi repartizați de către președintele instanței pe secția nou creată/altă secție, în acest caz președintele curții de apel fiind nevoit să detașeze sau să delege un grefier de la altă instanță. Raționamentul ar fi valabil și în cazul pensionării, transferului sau promovării la o altă instanță a unui grefier, postul vacant urmând să fie ocupat de un alt grefier din cadrul aceleiași instanțe doar sub rezerva exprimării acordului acestuia.

În același timp, judecătorii de la instanța aflată într-o situație de natura celei menționate, ar putea fi mutați de către colegiul de conducere de la o secție la alta chiar și fără acordul lor.

Or, consideră că o astfel de concluzie nu are o bază legală.

Prin urmare, apreciază că președintele instanței își poate exercita prerogativa de repartizare pe secții a personalului auxiliar de specialitate ori de câte ori situația de personal și volumul de activitate din cadrul instanței impun acest lucru.

Din aceleași considerente, nu se poate reține o contradicție între dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești și prevederile art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 în condițiile în care normele regulamentare preiau practic norma atributivă de competență din legea organică.

Referitor la presupusa contradicție între dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești și art. 55 - art. 57 din Legea nr. 567/2004, aceasta este exclusă, din moment ce normele regulamentare se referă la repartizarea pe secții în cadrul aceleiași instanțe, iar delegarea și detașarea, reglementate de legea organică, presupun schimbarea instanței unde își desfășoară activitatea personalul auxiliar de specialitate.

De altfel, chiar și în situația detașării sau delegării unui grefier, președintele instanței unde urmează să fie detașat sau delegat va dispune repartizarea grefierului la o anumită secție sau la un anumit compartiment, în exercitarea atribuției prevăzute de art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 coroborat cu art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Față de aceste considerente, solicită respingerea capetelor de cerere având ca obiect anularea, respectiv modificarea dispozițiilor atacate, ca neîntemeiate.

Cu privire la inadmisibilitatea capătului de cere având ca obiect constatarea faptului că noțiunea de repartizare prevăzută de art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din același regulament este legală și constituțională în măsura în care sunt respectate prevederile art. 41-47 din Codul muncii și art. 55 - art. 57 din Legea nr. 567/2004.

Potrivit art. 35 teza a II-a C.pr.civ. cererea în constatarea existenței sau inexistenței unui drept nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege.

În speță, după cum se poate observa, reclamantul are deschisă calea acțiunii în contencios administrativ având ca obiect anularea actului administrativ normativ, acțiune cu care de altfel a și investit instanța de judecată chiar prin prezenta cerere de chemare în judecată.

Prin urmare, acest capăt de cerere, având ca obiect stabilirea de către instanța de contencios administrativ a unei interpretări legale și constituționale a unor dispoziții regulamentare, este inadmisibil.

Cu privire la obligarea sa la publicarea, pe cheltuiala proprie, în trei ziare centrale și pe site-ul propriu de internet a hotărârii ce se va pronunța în cauză, apreciază că această solicitare este neîntemeiată, nefiind indicat niciun temei de drept sau de fapt care să justifice o atare pretenție.

Cu privire la inadmisibilitatea cererii de sesizare a Curții Constituționale, conform art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, "Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și direct de Avocatul Poporului".

Potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, pentru sesizarea instanței de contencios constituțional este necesară îndeplinirea următoarelor condiții, în mod cumulativ: excepția a fost invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția are ca obiect neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare; norma vizată de excepție are legătură cu soluționarea cauzei și nu a fost constatată ca fiind neconstituțională printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Astfel cum rezultă și din denumirea incidentului procedural, excepția de neconstituționalitate vizează conformitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare cu o dispoziție din Constituție.

În speță, apreciază că cererea de sesizare a Curții Constituționale este inadmisibilă întrucât vizează interpretarea legii, respectiv modul în care a fost aplicată legea în vigoare de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii și de către președintele Curții de Apel Alba Iulia, aspect ce rezultă explicit chiar din motivarea excepției.

De asemenea, excepția de neconstituționalitate vizează în esență chiar o pretinsă omisiune a legii organice, respectiv faptul că nu ar prevedea repartizarea grefierilor la o anumită secție decât la numire sau numai cu acordul acestora.

Or, după cum a arătat, excepția de neconstituționalitate vizează legi și ordonanțe în vigoare și nu propuneri de *lege ferenda*. Totodată, arătăm că excepția de neconstituționalitate nu poate viza aspecte legate de interpretarea și aplicarea legii. (...)

La data de 17.10.2019, reclamantul a formulat cerere adițională de modificare a cererii de chemare în judecată, solicitând instanței introducerea în cauză ca pârâtă a președintei CSM, LS, pentru a răspunde în solidar cu instituția pe care o conduce, în temeiul art. 16 din Legea nr. 554/2004.

Totodată, precizează că nu solicită obligarea pârâților la plata daunelor morale, deși i-au afectat demnitatea de cetățean, i-au ridiculizat/bagatelizat onoarea de grefier și i-au creat un disconfort psihic semnificativ. Consideră că anularea dispozițiilor regulamentare contestate în speță și publicarea hotărârii judecătorești ce va decide acest lucru reprezintă o reparație morală suficientă.

De asemenea, solicită respingerea „argumentelor” invocate de pârâtul CSM în întâmpinarea depusă la dosar și admiterea acțiunii, așa cum a fost formulată și precizată.

Reclamantul constată că în opinia pârâților este normal, legal și deontologic

ca juzii să trateze grefierii ca pe niște sclavi sau, mai rău, să-i considere niște obiecte!

De altfel, având în vedere punctul 1 de pe ordinea de zi din 30.09.2019 a comisiei nr. 2 Judecători-resurse umane și organizare din cadrul CSM, de unde rezultă că actualul CSM dorește elaborarea unui nou regulament de ordine interioară al instanțelor judecătorești (în continuare: ROIJ), ținând cont de opinia CSM-comisia nr. 1-”Legislație și cooperare interinstituțională” exprimată la punctul 2 de pe ordinea de zi din 20.12.2018, conform căreia, citez: „Referitor la admiterea în profesia de grefier, Comisia a propus ca aceasta să se realizeze doar prin intermediul concursurilor organizate, ori de câte ori este necesar, la nivelul curților de apel, parchetelor de pe lângă curțile de apel, Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.” (dorindu-se, astfel, eliminarea recrutării grefierilor prin concurs unic, la nivel național, organizat de Școala Națională de Grefieri), și luând în considerare opinia actualei președinte a CSM în legătură cu repartizarea grefierilor, exprimată prin adresa nr. 1850 din 06.03.2019 depusă la dosar, este limpede că pârâții urmăresc subordonarea, mai bine zis aservirea totală, a grefierilor sub comanda discreționară a șefilor de instanțe, respectiv parchete.

Or, toate aceste opinii emise de către pârâți subminează, decredibilizează și ridiculizează o categorie profesională cel puțin la fel de respectabilă, onorabilă și merituosă ca aceea a magistraților.

Prin urmare, reacțiile pârâților nu insultă doar inteligența și demnitatea acestuia, ci ale tuturor grefierilor, în special ale absolvenților Școlii Naționale de Grefieri, din rândurile cărora sunt

recrutați anual foarte mulți judecători și procurori.

Precizează că nici repartizarea pe durată nelimitată și fără acordul grefierilor nu este prevăzută în legislație, nici măcar în ROIJ, așa că și interpretarea în acest sens a președintei CSM (la fel ca a președintelui Curții de Apel Alba Iulia) este „pro causa” - a se vedea pagina 5 din întâmpinarea pârâtului CSM.

Amintește că hotărârea judecătorească dată în contencios administrativ este aplicabilă *erga omnes*, conform art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, actualizată: “Obligația publicării - Hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Acestea se publică obligatoriu după motivare, la solicitarea instanțelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau, după caz, în monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, fiind scutite de plata taxelor de publicare.” (...)

La data de 20.12.2019, pârâtul CSM a formulat întâmpinare la cererea adițională de modificare a cererii de chemare în judecată, prin care arată faptul că nu este de acord cu modificarea cererii de chemare în judecată și: în principal, solicită respingerea cererii modificatoare ca inadmisibilă; în subsidiar, invocă excepția lipsei calității procesual pasive a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii și solicită respingerea cererii, astfel cum a fost modificată, în contradictoriu cu acesta, ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă; solicită respingerea cererii, astfel cum a fost modificată, ca nefondată.

Referitor la argumentele reclamantului în susținerea cererii modificatoare, pârâtul arată că prin cererea adițională înregistrată la 17.10.2019. reclamantul a

solicitat în temeiul art. 16 din Legea nr. 554/2004 introducerea în cauză a doamnei judecător LS, președintele Consiliului Superior al Magistraturii.

Reclamantul a precizat faptul că nu solicită obligarea pârâților la daune morale, deși i-au afectat demnitatea de cetățean, i-au ridiculizat onoarea de grefier, provocându-i un disconfort psihic semnificativ. În acest context, reclamantul consideră că anularea dispozițiilor regulamentare contestate și publicarea hotărârii judecătorești prin care se va decide în acest sens ar reprezenta o reparație morală suficientă.

În dezvoltarea argumentelor privind cererea completatoare reclamantul a tăcut referire la o soluție din ședința din 30.09.2019 a Comisiei nr. 2 - Judecători - „Resurse umane și organizare” din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a propus ca admiterea în profesia de grefier să se realizeze doar prin intermediul concursurilor organizate, ori de câte ori este necesar, la nivelul curților de apel, parchetelor de pe lângă curțile de apel. Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor din Justiție, urmărindu-se astfel eliminarea recrutării grefierilor prin Școala Națională de Grefieri.

De asemenea, reclamantul a criticat susținerea din cuprinsul întâmpinării în sensul că este exclusă contradicția între dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești și prevederile art. 118 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, respectiv cu dispozițiile art. 55 - art. 57 din Legea nr. 567/2004, în condițiile în care această din urmă lege nu reglementează repartizarea grefierilor pe secții, iar Consiliul Superior al Magistraturii nu poate adăuga la lege.

Reclamantul a mai reiterat critici privind repartizarea sa la secția penală

de către președintele Curții de Apel Alba Iulia și a invocat și unele aspecte privind modul de recrutare a grefierilor la această instanță din ultimii 2 ani.

Referitor la argumentele din întâmpinare cu privire la inadmisibilitatea sesizării Curții Constituționale, reclamantul a arătat faptul că în mod greșit s-a reținut că excepția ridicată vizează o omisiune a legii.

Argumentele în combaterea cererii adiționale.

În fapt, prin cererea de chemare în judecată reclamantul a arătat în esență faptul că prin ordinul de serviciu nr. 49/02.10.2018 emis de președintele Curții de Apel Alba Iulia a fost repartizat pe o perioadă de 3 luni, din 8 octombrie 2018 până la 31 decembrie 2018, la Secția penală din cadrul Curții de Apel Alba Iulia, fără o consultare prealabilă și fără acordul său.

În susținerea cererii inițiale reclamantul a invocat în esență faptul că dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești încalcă dispozițiile art. 41 și art. 42 din Codul muncii și prevederile art. 73 din Legea nr. 567/2004. Întrucât cele două legi organice fac referire doar la delegare și detașare ca modificare unilaterală a raporturilor de muncă ale grefierilor.

Referitor la inadmisibilitatea cererii modificatoare, cu titlu prealabil subliniază faptul că reclamantul a menționat expres faptul că nu solicită plata unor daune morale. De asemenea, nici în cuprinsul cererii de chemare în judecată și nici prin cererea modificatoare, reclamantul nu a solicitat acordarea unor despăgubiri materiale.

Potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 “Cererile în justiție prevăzute de prezenta lege pot fi formulate și personal împotriva persoanei care a contribuit la elaborarea, emiterea sau încheierea actului ori, după caz, care se face

vinovată de refuzul de a rezolva cererea referitoare la un drept subiectiv sau la un interes legitim, dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat ori pentru întârziere. În cazul în care acțiunea se admite, persoana respectivă poate fi obligată la plata despăgubirilor, solidar cu autoritatea publică pârâtă.”

Având în vedere aceste aspecte, apreciază că nu sunt îndeplinite două dintre condițiile cumulative pentru a putea fi sesizată instanța cu o cerere prin care se tinde la o modificare a cadrului procesual pasiv în baza art. 16 din Legea nr. 554/2004. Astfel, în condițiile în care obiectul acțiunii îl constituie anularea unui act administrativ cu caracter normativ nu se poate pune problema refuzului nejustificat de soluționare a unei cereri. Totodată, după cum a arătat, reclamantul nu a solicitat niciun fel de despăgubiri pentru acoperirea unui prejudiciu pentru a putea fi atrasă incidența art. 16 din Legea nr. 554/2004.

Prin urmare, în principal, solicită respingerea cererii modificatoare ca fiind inadmisibilă.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive, pârâtul arată că potrivit art. 32 din Codul de procedură civilă, promovarea oricărei acțiuni în justiție presupune îndeplinirea a patru cerințe esențiale: formularea unei pretenții, justificarea unui interes (legitim, născut, actual și personal), calitatea și capacitatea procesuală a părților. Aceste cerințe sunt cumulative, neîndeplinirea oricăreia dintre ele paralizând declanșarea sau continuarea acțiunii civile.

În principiu, prin calitate procesuală pasivă se desemnează identitatea dintre persoana care figurează în proces în calitate de pârât și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecării. Pe de altă parte, lipsa calității procesuale pasive în cadrul unei acțiuni, presupune că interesul reclamantului urmărit prin

promovarea acțiunii în justiție, nu se poate realiza față de cel chemat în judecată.

Prin acțiunea de față, reclamantul a solicitat anularea unui act administrativ cu caracter normativ. Așadar calitatea procesuală pasivă poate fi justificată doar în raport de autoritatea publică emitentă a actului administrativ atacat, care în speță este Consiliul Superior al Magistraturii.

Totodată, raportat la prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, care reglementează atribuțiile președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, nu se poate concluziona că acesta ar putea fi persoana care a contribuit la elaborarea, emiterea sau încheierea actului administrativ cu caracter normativ atacat.

De asemenea, astfel cum a menționat mai sus, obiectul cererii îl constituie anularea unui act administrativ cu caracter normativ, fără a se pune problema unui refuz nejustificat de soluționare a unei cereri astfel încât și din această perspectivă președintele Consiliului Superior al Magistraturii nu ar putea fi persoana care s-ar face vinovată de refuzul de a rezolva o cerere referitoare la un drept subiectiv la un interes legitim, așa cum prevăd dispozițiile art. 16 teza a II-a din Legea nr. 554/2004.

În același timp, trebuie subliniat că răspunderea funcționarului (persoanei) este una subsidiară, antrenarea răspunderii fiind generată de stabilirea răspunderii autorității administrative pentru emiterea actului administrativ. Această împrejurare implică concluzia existenței raportului de subordonare juridică (raport de serviciu sau contract de muncă) între autoritatea publică și funcționarul/salariatul în cauză, situație neîntâlnită în speță.

Fără de cele ce preced, solicită instanței admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a doamnei judecător LS, președintele Consiliului Superior al Magistraturii, cu consecința respingerii

cererii ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

În măsura în care se va trece peste excepțiile invocate, apreciază că argumentele invocate în cererea modificatoare sunt nefondate pentru considerentele ce succed:

Cu titlu prealabil, subliniază faptul că în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ care are ca obiect legalitatea unor dispoziții dintr-un act administrativ cu caracter normativ este relevantă stabilirea unei eventuale contrarietăți dintre actul administrativ atacat și o normă legală cu forță juridică superioară.

Or, în acest context aspectele invocate de către reclamant constând în repartizarea sa la Secția penală a Curții de Apel Alba Iulia, eventuala intenție a Consiliului Superior al Magistraturii de a recruta grefierii doar prin concurs direct sau practica Curții de Apel Alba Iulia în ceea ce privește organizarea acestor concursuri nu au relevanță în cauză, nefiind apte nici la nivel de principiu să constituie un motiv de nelegalitate a actului administrativ normativ atacat.

Prin încheierea din data de 06.03.2020 au fost soluționate motivat excepțiile inadmisibilității cererii modificatoare (care a fost respinsă) și lipsei calității procesuale pasive a pârâtului președintele Consiliului Superior al Magistraturii (care a fost admisă).

Curtea de Apel București s-a constatat legal sesizată și competentă material să soluționeze prezenta acțiune, date fiind prevederile art. 96 din Codul de procedură civilă și art. 10 din Legea nr. 554/2004, modificată și completată.

Examinând cu prioritate, potrivit art. 248 alin.1 din Codul de procedură civilă, **excepția inadmisibilității capătului de cerere subsidiar**, privind solicitarea constatării că noțiunea de repartizare prevăzută de art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din același Regulament este legală și

constituțională în măsura în care sunt respectate prevederile art. 41-47 din Codul muncii și art. 55 - art. 57 din Legea nr. 567/2004, **Curtea constată că această excepție de procedură, peremptorie și absolută este întemeiată, urmând a fi admisă în consecință**, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 35 teza a II-a din Codul de procedură civilă, cererea în constatarea existenței sau inexistenței unui drept nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege.

Or, reclamantul are deschisă calea acțiunii în contencios administrativ având ca obiect anularea actului administrativ normativ sau a dispoziției pretins nelegale/constituționale, acțiune cu care de altfel a și investit instanța de judecată chiar prin prezenta cerere de chemare în judecată.

Prin urmare, în aceste circumstanțe, capătul de cerere subsidiar, având ca obiect constatarea de către instanța de contencios administrativ a unei interpretări legale și constituționale a unor dispoziții regulamentare contestate (prin utilizarea aceleiași interpretări) pe cale principală, în cadrul aceleiași acțiuni, este inadmisibil.

Pe fondul cauzei, examinând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că prin petiția electronică trimisă pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) la data de 15.01.2019, reclamantul a solicitat opinia plenului CSM privind interpretarea dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ, mai exact să răspundă la următoarele întrebări: - dacă dispozițiile menționate permit președintelui unei instanțe să repartizeze grefierii de la o secție la altă secție din cadrul aceleiași instanțe, fără acordul acestora și indiferent de durata repartizării? - dacă dispozițiile menționate instituie o altă măsură de modificare a locului și a raportului de muncă, supli-

mentară sau diferită față de cele prevăzute la cap. V art. 55-57 din Legea nr. 567/2004 și la titlul II cap. III art. 41-48 din Codul muncii, întrucât aceste legi fac referire doar la delegare, detașare și transfer (Legea nr.567/2004), respectiv doar la delegare și detașare (Codul muncii)?

Totodată, pentru situația în care din răspunsurile la cele două întrebări rezultă că președintele unei instanțe poate să repartizeze grefierii de la o secție la altă secție din cadrul aceleiași instanțe, fără acordul acestora și pe o perioadă ce depășește 60 de zile calendaristice, reclamantul a solicitat abrogarea dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ.

Precizează că a fost grefier la secția I civilă din cadrul Curții de Apel Alba Iulia (CAAI) din 2 octombrie 2017 până în 2 octombrie 2018, când președintele delegat al CAAI a emis actul administrativ individual intitulat „ordin de serviciu” nr. 49/02-10-2018, prin care i-a fost adus la cunoștință că din data de 8 octombrie 2018 va fi „repartizat” la secția penală din cadrul CAAI, fără o consultare prealabilă și fără o argumentare serioasă, legală și întemeiată pe argumente concrete și valide.

Deoarece a considerat că ordinul cu pricina este nelegal și neîntemeiat, în data de 5 octombrie 2018 a formulat plângere prealabilă împotriva acestuia, solicitând emitentului să îl revoce sub condiția rezolutorie a demisionării acestuia din funcția de grefier pentru motivele invocate în cuprinsul plângerii/demisiei.

Având în vedere că ordinul contestat nu a fost revocat la data de 8 octombrie 2018, când a început să producă efecte juridice, în data de 24.10.2018 a reiterat cererea de demisie (care a fost acceptată în aceeași zi), iar în data de 22.11.2018 a solicitat anularea ordinului contestat la Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 4268/97/2018.

În data de 26.02.2019, deoarece nu primise răspuns la petiția din 15 ianuarie 2019 în termenul legal de 30 de zile, reclamantul a trimis la CSM, tot prin e-mail, o plângere prealabilă cu un conținut similar celui din petiție.

Prin adresa nr. 1850 din 06.03.2019, transmisă reclamantului prin e-mail, d-na președinte al CSM i-a comunicat acestuia răspuns la petiția din 15.01.2019, în cuprinsul căruia se arată că dispozițiile din ROIIJ criticate „sunt foarte clare, fiind atributul exclusiv al președintelui instanței să repartizeze personalul pe secții și pe compartimente auxiliare”.

Ulterior, respectiv la data de 19.04.2019, reclamantul a primit prin poșta română și adresa nr. 4368 din 08.04.2019, prin care pârâul CSM a respins plângerea prealabilă pe motiv că „ați solicitat Plenului interpretarea unor dispoziții regulamentare”, iar „prin adresa nr. 1850 din data de 06.03.2019, dumneavoastră vi s-a comunicat un răspuns cu privire la interpretarea dispozițiilor regulamentare indicate”.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată că, în principal, este chemată să statueze asupra legalității dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești (ROIIJ), aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.1375/2015, potrivit căroră:

„Art. 7

(1) Președintele curții de apel exercită prerogative manageriale în scopul organizării eficiente a activității curții, precum și atribuții de coordonare și control privind administrarea curții de apel și a instanțelor din circumscripție, după cum urmează: (...)

e) repartizează, organizează și controlează personalul din cadrul compartimentelor auxiliare ale curții de apel;

Art. 48

Președintele instanței repartizează personalul pe secții și compartimente

auxiliare, în raport cu pregătirea profesională și cu experiența fiecăruia”.

În esență, Curtea reține că dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești (ROIIJ) sunt legale, reprezentând o concretizare, la nivelul legislației secundare, a prevederii din alineatul 2 al art. 118 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (versiunea în vigoare la data formulării acțiunii), în conformitate cu care „Repartizarea personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate se face de președintele instanței sau de procurorul general ori, după caz, de prim-procurorul parchetului”.

În acest context, sub un prim aspect, Curtea precizează că nu este pertinentă în cauză invocarea de către reclamant a dispozițiilor art. 23, art.55 și art.56 din Legea nr. 567/2004 (norme redactate în cuprinsul cererii introductive), deoarece, pe de o parte, repartizarea reglementată de alineatul 2 al art. 118 din Legea nr. 304/2004 reprezintă o modalitate specifică personalului auxiliar din instanțe și parchete de stabilire sau modificare a raporturilor de serviciu, iar, pe de altă parte, dispozițiile legale invocate de reclamant reglementează instituții juridice distincte, fără legături relevante în speță cu instituția repartizării menționată, astfel: - art. 23 din Legea nr. 567/2004 reglementează repartizarea absolvenților cu atestat ai Școlii Naționale de Grefieri (la instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, pentru care au susținut concursul de admitere), operațiune care, în mod evident, este diferită de repartizarea personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate ale instanțelor și parchetelor; - art.55 din Legea nr. 567/2004 reglementează instituția delegării personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, instituție care,

potrivit conținutului său legal specific (diferit de cel al normelor cu caracter general din Codul muncii sau din Legea privind statutul funcționarului public), se aplică exclusiv în raporturile *dintre* instanțe/parchete, fiind, deci, distinctă de instituția repartizării personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate ale instanțelor și parchetelor; - art.56 din Legea nr. 567/2004 reglementează instituția detașării personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, instituție care, potrivit conținutului său legal specific (diferit de cel al normelor cu caracter general din Codul muncii sau din Legea privind statutul funcționarului public), se aplică exclusiv în raporturile *dintre* instanțe/parchete, fiind, deci, de asemenea, distinctă de instituția repartizării personalului în cadrul compartimentelor auxiliare de specialitate ale instanțelor și parchetelor.

Cu alte cuvinte, revine legii misiunea de a formula, în cadrul creat de legea fundamentală, dar tot la nivel general, definițiile necesare și de a face distincțiile care se impun, cu mențiunea că există posibilitatea ca aceeași noțiune să primească definiții diferite în mai multe legi (fiind de notorietate definirea în mod diferit a noțiunii de funcționar public în Codul penal și în Legea privind statutul funcționarului public nr.188/1999; în cauză, la fel, se observă că noțiunile de delegare și detașare au un conținut oarecum diferit în accepțiunea Legii nr. 567/2004, în raport cu Codul muncii sau Legea privind statutul funcționarului public nr.188/1999), ceea ce presupune înțelegerea și cunoașterea aprofundată a domeniului de aplicare al fiecărei legi în parte.

Totodată, normele legale pot fi detaliate prin acte administrative cu caracter normativ, care potrivit art.2 alin.1 lit. c din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, sunt emise în

regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, în continuare urmând ca organele competente să le aplice la cazurile concrete întâlnite în practică.

Din această perspectivă, pe de o parte, nu sunt pertinente în cauză referirile reclamantului la prevederile care reglementează instituțiile detașării, delegării și transferului, întrucât, după cum s-a evidențiat anterior, acestea au o natură diferită în raport cu instituția repartizării personalului *în cadrul* compartimentelor auxiliare de specialitate, iar, pe de altă parte, nu sunt întemeiate susținerile reclamantului că art. 48 din ROIIJ ar adăuga la lege prin inserarea sintagmei „pe secții”, întrucât interpretarea logico-sistematică și teleologică a alineatului 2 al art. 118 din Legea nr. 304/2004 conduce la concluzia certă că norma are în vedere întreg personalul auxiliar de specialitate și toate structurile/compartimentele cu astfel de personal (de altfel, legea utilizează sintagma „compartimentelor auxiliare *de specialitate*”, în timp ce actul administrativ o aprofundează, menționând „secții și compartimente auxiliare”), aflându-ne, deci, în prezența unei detalieri a normei legale, ceea ce constituie scopul adoptării unei legislații secundare.

Totodată, susținerea reclamantului în sensul că repartizarea pe secții a grefierilor s-ar putea realiza doar o singură dată la numirea în cadrul unui compartiment nu are o consacrare legală, fiind vorba doar de o interpretare necoroborată a dispozițiilor legale făcute de reclamant.

Dacă s-ar accepta punctul de vedere al reclamantului, s-ar ajunge la consecințe absurde, ceea ce nu poate fi acceptat, conform regulii de interpretare logică ad absurdum, întrucât, cum corect observă și pârâțul, ar însemna ca în situația desființării/înființării unei secții în cadrul instanței, în lipsa acordului, grefierii să nu

poată fi repartizați de către președintele instanței pe secția nou creată/altă secție, în acest caz președintele curții de apel fiind nevoit să detașeze sau să delege un grefier de la altă instanță. Raționamentul ar fi valabil și în cazul pensionării, transferului sau promovării la o altă instanță a unui grefier, postul vacant urmând să fie ocupat de un alt grefier din cadrul aceleiași instanțe doar sub rezerva exprimării acordului acestuia.

În același timp, judecătorii de la instanța aflată într-o situație de natura celei menționate, ar putea fi mutați de către colegiul de conducere de la o secție la alta chiar și fără acordul lor.

Sub un al doilea aspect, în lumina și a celor precizate anterior, Curtea constată că aserțiunile reclamantului în sensul nelegalității dispozițiilor regulamentare atacate reliefează o lipsă de înțelegere deplină a raporturilor dintre norma generală (Codul muncii) și norma specială, precum și a rolului, importanței și statutului special al personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, inclusiv limitările legale decurgând din acest statut special.

Astfel, după cum s-a arătat în jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție (deciziile nr.14/18.02.2008 și nr.23/12.05.2008, pronunțate de ÎCCJ-Secțiile Unite în soluționarea unor recursuri în interesul legii) și prin deciziile Curții Constituționale nr. 1655/2010, nr. 1658/2010, nr. 872/2010, nr. 874/2010, care au stabilit, printre altele, că situația angajaților din sistemul public diferă de cea a angajaților din sistemul privat, **statutul juridic al unei categorii de personal este configurat de normele legale referitoare la încheierea, executarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă sau de serviciu în care se află respectiva categorie.**

În conformitate cu acest principiu, o categorie de personal căreia i s-a acordat

un statut special, fiindu-i reglementate drepturi și obligații corespunzătoare, nu poate revendica drepturi specifice altor categorii de angajați sau, după caz, exercitarea unor drepturi în condițiile specifice angajaților obișnuiți/comuni, de natură fie să facă imposibilă îndeplinirea obligațiilor speciale, fie să rupă justul echilibru dintre drepturile și obligațiile care-i compun statutul special. Aceasta, deoarece printr-o abordare de o asemenea manieră se poate ajunge la transformarea statutului special într-unul privilegiat, contrar prevederilor art.16 alin.1 din Constituția României.

Prin urmare, personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea i se aplică normele speciale cuprinse în Legea nr. 567/2004 privind Statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, modificată și completată, în alte legi cu caracter special, precum Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, dar și în acte administrative cu caracter normativ, precum ROIIJ, domeniile reglementate de aceste acte normative putându-li-se aplica normele din Codul muncii doar în completare (atunci când normele speciale nu reglementează exhaustiv domeniul) și numai în măsura în care nu contravin legislației specifice categoriei de personal cu statut special.

Or, personalul din categoria căruia a făcut parte reclamantul este, după cum rezultă din chiar denumirea Legii nr. 567/2004, unul auxiliar, prin raportare logică la categoria principală care realizează, prin activitatea desfășurată, una dintre cele trei puteri ale statului, cea a magistraților/judecătorilor, fără ca aceasta să semnifice în vreun fel, cum eronat apreciază reclamantul, că ar fi lipsită de importanță sau că ar avea o importanță minoră.

Dimpotrivă, legiuitorul a considerat că activitatea personalului auxiliar de specialitate, de a ajuta la cea desfășurată de magistrați/judecători, a cărei finalitate este îndeplinirea justiției, este una de o importanță deosebită, sens în care a conferit personalului auxiliar un statut special, în conformitate cu legile menționate mai sus.

Aceasta nu înseamnă, cum eronat încearcă să susțină reclamantul, că activitatea personalului auxiliar de specialitate ar dobândi vreunul din atributele esențiale ale activității de îndeplinire a justiției, specifice magistraților/judecătorilor, întrucât, chiar și atunci când, în rarele genuri de cauze repetitive, tehnoredactează, la solicitarea membrilor completului de judecată și sub îndrumarea acestora, proiecte de hotărâri, pe baza modelului dat de aceștia, raționamentul juridic care stă la baza soluției adoptate și motivarea soluției sunt stabilite, în mod exclusiv, tot de către membrii completului de judecată, prin indicarea modelului care trebuie respectat și prin îndrumările acordate, rolul personalului auxiliar fiind, în mod evident, unul pur tehnic (de tehnoredactare), iar nu unul caracterizat prin prerogativele de „juris” și „dictio” (de a spune dreptul).

Însă, statutul personalului auxiliar de specialitate presupune atât drepturi speciale, cât și obligații, incompatibilități, interdicții și restricții corespunzătoare, potrivit specificului activității desfășurate.

Or, una dintre caracteristicile activității de soluționare a cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată/parchetelor este că numărul și complexitatea cauzelor pot avea fluctuații dese în timp, inclusiv în ceea ce privește proporția lor între diferitele secții ale instanțelor, ceea ce reclamă un instrument juridic flexibil la îndemâna celui care realizează managementul resurselor umane, reprezentat tocmai de instituția reglementată de alineatului 2 al art. 118

din Legea nr. 304/2004 și detaliată de normele regulamentare atacate în cauză, pentru a se asigura personalul auxiliar necesar și utilizarea acestuia în mod eficient.

Aceasta nu înseamnă, cum eronat consideră reclamantul, că actul de stabilire sau modificare a raportului de serviciu poate fi emis în mod discreționar sau că normele atacate ar permite acest lucru.

Este adevărat că normele speciale nu reglementează cuprinsul acestui act, dar în conformitate cu principiul potrivit căruia norma generală completează norma specială pentru situațiile pe care aceasta din urmă nu le prevede, *trebuie să se aibă în vedere că, indiferent de calificarea dată acestui act* (de drept administrativ sau de dreptul muncii), *există obligația motivării corespunzătoare a lui*, față de exigențele cuprinse în Secțiunea a -4-a din Capitolul III al Legii privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative nr.24/2000, republicată, și în art.31 din Constituția României, precum și în Codul muncii. Evident, în cazul nemotivării sau motivării abuzive ori cu exces de puterea, cel vătămat are deschisă calea acțiunii în justiție.

Totodată, în acest context, Curtea observă că funcțiile complexe îndeplinite de instituția reglementată de alineatul 2 al art. 118 din Legea nr. 304/2004 (modalitate specifică personalului auxiliar din instanțe și parchete de stabilire sau modificare a raporturilor de serviciu, dar și instrument juridic la îndemâna celui care realizează managementul resurselor umane în cadrul instanțelor și parchetelor de pe lângă acestea) justifică stabilirea sediului materiei în Legea de organizare judiciară.

În același sens, art. 43 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 stabilește că „Fiecare instanță judecătorească este condusă de un președinte care exercită atribuțiile manageriale în scopul organizării eficiente a activității acesteia”.

Prin urmare, după cum corect susține și pârâtul, este evident că la nivelul legii organice nu puteau fi detaliate în concret toate activitățile pe care trebuie să le desfășoare președintele unei instanțe în vederea organizării eficiente a activității. Tocmai din acest motiv, la nivel de legislație secundară au fost detaliate în concret atribuțiile președinților de instanță în cuprinsul art. 7 din Hotărârea Plenului nr. 1375/2015, între aceste atribuții fiind prevăzută repartizarea personalului din cadrul compartimentelor auxiliare ale curții de apel.

De asemenea, în raport de cele expuse, Curtea constată că instituția repartizării personalului din cadrul compartimentelor auxiliare este o creație a legiuitorului, iar nu a interpretului, cum nefundamentat încearcă să demonstreze reclamantul.

În altă ordine de idei, dispozițiile art. 41 și art. 42 din Codul muncii, în contextul referitor la modificarea unilaterală a contractului individual de muncă, nu pot fi în contradicție cu dispozițiile regulamentare privind repartizarea pe secții a personalului auxiliar de specialitate întrucât există o legislație specială aplicabilă acestei categorii de personal, derogatorie de la normele generale.

În acest sens, raportul de serviciu al grefierului are la bază decizia de numire în funcție emisă de către președinții curților de apel sau, după caz, de procurorii generali ai parchetelor de pe lângă acestea, în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea și nu contractul individual de muncă.

De asemenea, în acord cu dispozițiile art. 37 din Legea nr. 567/2004 grefierii sunt numiți prin decizie de către președinții curților de apel. Această dispoziție se aplică și grefierilor care au absolvit Școala Națională de Grefieri, fiind vorba de unul dintre cazurile în care se poate emite dispoziția de numire în acord

cu prevederile art. 33 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 567/2004.

Prin urmare, întrucât în cazul personalului auxiliar de specialitate, încheierea, executarea, modificarea și încetarea raportului juridic de serviciu sunt reglementate de legile speciale evocate mai sus, rezultă că nu este întemeiată susținerea reclamantului în sensul că dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ ar încălca prevederile art.41 și art.42 alin.1 din Codul muncii (reprezentând norme generale de modificare a raportului de muncă/serviciu, inaplicabile în cauză conform principiului *specialia generalibus derogant*) ori pe cele ale art.4, 13 și 58 din Legea nr. 24/2000 (care stabilesc reguli de emitere a legislației secundare și de intervenție a unor evenimente legislative, care în cauză, după cum rezultă din cele expuse anterior, au fost respectate).

De altfel, Curtea observă că reclamantul este cel care, atunci când critică pentru motive de neconstituționalitate prevederi dintr-un act administrativ normativ care nu este reglementat expres de legea fundamentală, ignoră nepermis raporturile dintre Constituția României, legislația primară și cea secundară.

Astfel, după cum s-a demonstrat mai sus, dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ reprezintă o aplicare detaliată a alineatului 2 al art. 118 din Legea nr. 304/2004, care, până la o decizie contrară a Curții Constituționale, beneficiază de o prezumție de constituționalitate, iar actele administrative cu caracter normativ, potrivit art.2 alin.1 lit. c din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, sunt emise în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, situație în care prezumția de constituționalitate de care beneficiază norma legală se răsfrânge și asupra actelor administrative emise în

baza acelei norme, rezultând că nu pot fi primite criticile de neconstituționalitate formulate de reclamant în privința dispozițiilor regulamentare atacate în prezenta cauză.

În concluzie, Curtea constată că în totalitate sunt neîntemeiate criticile formulate de reclamant în privința capătului principal de cerere, iar capetele accesorii se vor respinge în consecință, în conformitate cu principiul *accessorium sequitur principale*.

Pentru ansamblul considerentelor evocate anterior, Curtea apreciază că prezenta acțiune este neîntemeiată în rest (în raport cu capătul de cerere subsidiar, respins pe excepție), urmând a o respinge în temeiul art. 18 din Legea nr.554/2004.

Totodată, în raport de dispozițiile 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea de Apel constată invocarea în fața sa a unei **excepții de neconstituționalitate** a dispozițiilor art. 118 alin.2 din Legea nr. 304/2004 și a dispozițiilor art. 23, art.55 și art.56 din Legea nr. 567/2004, față de prevederile art. 1 alin.3 și 5, art.11 alin.1 și 2, art. 15 alin.1 art.16 alin. 1-3, art.20, art.41 alin. 1-3, art.42 alin. 1, art.53, art.73 alin.3 lit. j, l și p și art.124 alin.3 din Constituția României cu referire la art. 5 alin.1 și art.124 alin.1 și 2 din Constituție.

În drept, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992 rep., „(1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.* (2) *Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.* (3) *Nu pot face obiectul excepției prevederile*

constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale (...)”.

Astfel, în cauză, Curtea de apel apreciază ca fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate în ceea ce privește dispozițiile art. 118 alin.2 din Legea nr. 304/2004: 1) excepția este ridicată în fața unei instanțe de judecată, respectiv Curtea de Apel București; 2) excepția de neconstituționalitate are legătură cu soluționarea cauzei, întrucât dispozițiile regulamentare atacate în prezenta cauză, respectiv art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ, prezintă o aplicare detaliată a dispozițiilor art. 118 alin.2 din Legea nr. 304/2004; 3) excepția este invocată de o parte, respectiv partea reclamantă; 4) excepția de neconstituționalitate privește dispoziții dintr-o lege în vigoare; 5) nu rezultă că prevederile contestate de partea reclamantă ar fi fost declarate neconstituționale de Curtea Constituțională printr-o decizie anterioară, astfel că potențialitatea invocării în precedent a unei excepții de neconstituționalitate asupra unui aspect cu privire la care Curtea Constituțională să se fi pronunțat în sensul respingerii nu atrage inadmisibilitatea noii excepții.

În ce privește punctul de vedere al instanței asupra excepției, Curtea de Apel apreciază că acesta este obligatoriu față de dispozițiile art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992 republicată doar în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, pentru motivarea încheierii de investire, iar în celelalte ipoteze, anume atunci când titularul excepției este una dintre părțile litigante, instanța de judecată are facultatea de a prezenta o opinie. În cauza de față, pe

fondul expunerii detaliate de părți a argumentelor în favoarea și în defavoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea de apel se limitează la justificarea admisibilității sesizării Curții Constituționale în raport de dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, astfel cum a procedat mai sus.

Cât privește cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23, art.55 și art.56 din Legea nr. 567/2004, Curtea o va respinge ca inadmisibilă, textul de lege menționat neavând legătură, în mod substanțial, cu soluționarea cauzei, alăturarea făcută de reclamant având un caracter forțat, fără fundament, astfel cum s-a arătat și mai sus, întrucât dispozițiile regulamentare atacate în prezenta cauză, respectiv art. 7 alin. (1) lit. e) și art. 48 din ROIIJ, nu prezintă nici o conexiune reală cu prevederile legale în discuție, reglementând instituții juridice absolut distincte, astfel că și în ipoteza în care s-ar admite excepția de neconstituționalitate în privința lor, acest lucru nu ar avea nici o influență asupra soluției adoptate în prezenta cauză.

Față de cele expuse, Curtea va sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin.2 din Legea nr. 304/2004, astfel cum a fost invocată de partea recurentă – reclamantă, respingând însă, ca inadmisibilă, cererea de sesizare cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23, art.55 și art.56 din Legea nr. 567/2004.

**Rubrică realizată de
judecător Dragoș Călin,³⁷⁷
Curtea de Apel București**

³⁷⁷ E-mail profesional: dragos.calin@just.ro.